

U.

UAFHÆNGIG AF LEDELSEN PÅ
KØBENHAVNS UNIVERSITET

NR. 5 | OKTOBER 2021

ER DET ET GENERATIONSSVIGT

– ELLER ER DE STUDERENDE PRIVILEGIEBLINDE,
NÅR DE KRITISERER UDFLYTNING OG DAGPENGENEDSKÆRINGER?

Uniavisen

NR. 5 – 2021

6 | KAMERAERNE KOMMER ... VIST IKKE LIGE NU

Hvorfor er underviserne holdt op med at optage deres forelæsninger – skal de ikke bare trykke på en knap? En studerende kritiserer universitetet for at nøle.

10 | SÅDAN SÆLGER DU DIT UGLAMOURØSE STUDIEJOB

Du passer børn, laver telemarketing eller langer øl over en disk og bliver stadig mere desperat over ikke at have landet det fede studiejob. Slap af! Se, hvordan syv ikke-relevante job viser sig alligevel at være det.

12 | BJERGBESTIGER OG FORSKER. GÆT, HVAD DER ER HÅRDEST

Kristoffer Szilas sammenligner akademien med kampsport, men bjergbestigning har gjort ham i stand til at håndtere det »ubeskribeligt hårde miljø«, unge forskere færdes i.

14 | ARNE KOMMER FØR DEN UNGE AKADEMIKER

Er det et generationssvigt, eller er de studerende privilegieblinde, når de kritiserer regeringen for at prioritere provinsen over storbyen og produktionsdanmark over de nyuddannede akademikere?

18 | KLIMAFORKÆMPE-REN, DER IKKE VIL I KRIG

Dekanen på SCIENCE, Katrine Krogh Andersen, har klima på hjernen, men vil ikke forvandle sit fakultet til et klimafakultet.

22 | DET SKAL DU OPLEVE

På Zoologisk Museum sidder Københavns Universitets kyndige eksperter klar til at artsbestemme tøjdyr i efterårsferien. Se, hvad du ellers kan opleve på dit uni i vores kalender.

23 | REKTORS BUNDNE OPGAVE

Afgiv ti procent af dit universitet frem mod 2030. Sådan lød opdraget til rektor i regeringens regionaliseringsplan. Ledelsen fortæller, hvad de har tænkt sig i månedens klumme.

Det var optur, at undervisningen blev optaget under nedlukningen, mener studerende. Hvorfor ikke bare fortsætte? **LÆS SIDE 6**

VERDENSFJERNT REGELRYTTERI

Klokken var 34 sekunder over 12, da Josefine Romanoff afleverede sit bachelorprojekt, og det var lige præcis 34 sekunder for sent. Hun forsøgte at tale sin sag over for studieadministrationen på Jura, men der var ingen nåde: Projektet blev afvist.

Da den studerende stod frem med sin historie i Uniavisen, erkendte prodekan for uddannelse på Jura, Kristian Cedervall Lautau, at sagen er »dødssyg« og »frustrerende«, men holdt fast i, at afgørelsen var den rigtige. Alle studerende skal behandles ens, og reglerne er klare.

Og så tilføjede han:

»Det er også sådan, resten af verden forholder sig til frister. Når hun skal ud og arbejde som jurist, er der for eksempel ingen domstol, der vil acceptere en forsinkelse på selv 34 sekunder ved indlevering af dokumenter.«

Det er en variation af et argument, man til tider hører som studerende. Når man skal overholde strenge formaliakrav, når man havner i grupper med folk, man ikke arbejder godt sammen med, og når sekunder kan være forskellen på nedtur og succes, får man at vide, at det er en forsmag på den virkelighed, der venter på den anden side af studiet.

Og at man lige så godt kan lære den at kende med det samme.

Der er intet i vejen med gruppearbejde og faste krav. Men argumentet er anstrengende, fordi det ophøjer Virkeligheden til de myndige voksnes rige,

som man først får adgang til, når man træder ud på arbejdsmarkedet, og fordi det reducerer studielivet til en boble, hvor unge mennesker må opdrages til at erkende verdens realiteter og forpligtelser.

Man støder på det overalt: »Studiet skal tætte sig på virkeligheden,« lyder det på Dansk Industris hjemmeside. »Du lærer mere ude i virkeligheden,« står der på Ingeniørforeningen IDAs ditto.

MERE RIGID END RESTEN AF VERDEN

Spørgsmålet er også, om ledelsen på Jura overhovedet har ret? Jeg er ikke jurist, men mon ikke de fleste juridiske dokumenter – om ikke andet uden for domstolene – bliver taget i brug, også hvis de er landet på skrivebordet 34 sekunder for sent?

Ligesom operationen ikke bliver afblæst, hvis lægen kommer et par minutter for sent, at artiklen bliver bragt, selv om journalisten misser sin deadline med et par mulehår, og at huset bliver vist frem, selv om ejendomsmægleren sidder kortvarigt fast i trafikken. Det er kritisabelt, men mon ikke det går alligevel.

Om noget er sandheden nok, at reglerne er mere rigide på Københavns Universitet end i »resten af verden«. Og det selv om man efter sigende forsøger at aflive den nulfejlskultur, som hersker blandt de studerende.

Måske overdriver man bevidst, fordi man vil udklække modne og målrettede og ansvarsfulde

samfundsborgere, der kan leve op til arbejdsmarkedets krav. Men er der nogen, der er i tvivl om, at de studerende allerede har forholdt sig seriøst til fremtiden efter mange år med fremdriftsreform, aktivitetskrav og uddannelsesloft?

Selvfølgelig skal man aflevere til tiden – og det gjorde Josefine Romanoff ikke. Men en ting er regler, noget andet er fleksibilitet og menneskelighed, og jeg kender flere eksempler på, at andre administrationer på Københavns Universitet har accepteret en opgave, selv om den er afleveret et øjeblik for sent. Uden at det har skabt oprør blandt medstuderende eller har bidraget til en kultur af verdensfjern slaphed.

EN VIRKELIGHED, DER ER SVÆR AT HOLDE AF

Problemet bliver ikke mindre, når de regler, man håndhæver, viser sig at være åndssvage.

Josefine Romanoff fik ikke accepteret sin opgave, fordi den var afleveret for sent. Men fordi hun sendte opgaven og ikke bare blankede eksamen, så kan hun ikke aflevere den samme opgave til reeksamen. Hun skal lave en helt ny.

Reglen gælder sådan set også for hendes medstuderende, hvis de ikke består i første hug. Sagen er bare, at det er svært at forhindre studerende i at aflevere det projekt, de var i gang med, hvis de aldrig har sendt noget til administrationen.

Ved at trykke på en knap har Josefine Romanoff derimod givet administrationen alle beviser og har dømt sig selv til et ekstra semesters bachelorskrivning.

Enten må man gøre op med de ulogiske regler på Jura og andre studier, hvor lignende krav måtte gælde, eller også bør de kombineres med en mildere, individuel sagsbehandling for de studerende, der har afleveret deres opgave et øjeblik for sent.

Ellers risikerer man, at flere studerende strander i et kafkask system. Så kan man nok påstå, at man forbereder de studerende på den virkelige verden, men spørgsmålet er, om man ikke selv er med til at skabe en virkelighed, der er svær at holde af.

Med venlig hilsen
Journalist Rasmus Friis

REDAKTION

Ansvarshavende redaktør (konst.):

Gry Bartroff Gaihede

Journalister: Rasmus Friis, Anders Fjeldberg og Sally Frydenlund

Studerende: Anna Trads Viemose og Rasmus Buhl Kristensen

Forside: Philip Davali/Ritzau Scanpix

Art direction: Studio Rune Olsen
studio@rune-olsen.dk

REDAKTIONEL FRIHED

Uniavisen er redaktionelt uafhængig af ledelsen, hvis officielle standpunkt står at læse i ledelsens kommentar her i bladet. Resten af avisen redigeres efter gængse journalistiske kriterier og kan ikke tages som udtryk for ledelsens synspunkter og prioriteringer. Uniavisen udgives af et uafhængigt blad-udvalg af ansatte og studerende, se www.uniavisen.dk/om-uniavisen

KONTAKT

E-mail: uni-avis@adm.ku.dk

www.uniavisen.dk

Besøgsadresse: Store Kannikestræde 18, baghuset

Postadresse: Nørregade 10, 1165 København K

ANNONCER

Vendemus, Mads Tjærby, tlf. 27507080,
e-mail: mads@vendemus.dk.

TRYK

Color Print, Mors

Oplag: 9.000

Medlem af Danske Specialmedier.
Avisen udgives af Københavns Universitet 6 gange årligt til alle studerende og ansatte.

UDGIVELSER I 2021

Avis 6: 3/12

Meld dig
ind på 3f.dk

Har du et studiejob?

Er du studerende på SU, og har du et studiejob?*

Så kan du blive gratis medlem af 3F.

Som gratis medlem kan du få tjekket din løn- og ansættelseskontrakt, fri adgang til 3F Superliga-kampe og meget mere.

*Studiejob i en 3F-branche. Det kan for eksempel være rengøringsassistent, tjener, opvasker, bartender, barista, lagerarbejder, chauffør eller bud.

3F Gør dig
stærkere

UNIRUNDT

LÆS MERE PÅ UNIAVISEN.DK

VICKI THERKILDSSEN ER NY CHEF-REDAKTØR PÅ UNIAVISEN

Vicki Therkildsen har en fortid som blandt andet pressechef for Alternativet på Christiansborg, og så har hun arbejdet ti år på DR Nyheder og TV 2.

Første november tiltræder Vicki Therkildsen som chefredaktør for Uniavisen ved Københavns Universitet. Hun efterfølger Christoffer Zieler, der efter godt to år på posten er blevet assisterende redaktionschef på Weekendavisen.

Vicki har en fortid som blandt andet pressechef for Alternativet på Christiansborg, og hun har desuden arbejdet ti år på DR Nyheder og TV 2. Det var imidlertid en vision om at synliggøre viden i et hav af holdninger, der fik et enigt ansættelsesudvalg til at pege på den 47-årige journalistuddannede Vicki Therkildsen:

»Vi valgte Vicki i et meget skarpt ansøgerfelt for den vision for mediet, som hun præsenterede for os under sloganet Uniavisen – *hvor meninger brydes, men viden vinder*,« siger Søren Eilers, der er formand for Bladudvalget, der tjener som bestyrelse for mediet. »Samtidig lagde vi stor vægt på Vickis flermedielle erfaring, der vil være af stor betydning for vores medias udvikling.«

MENINGER BRYDES, MEN VIDEN VINDER

Selv siger Vicki Therkildsen:

»Det er dybt problematisk, når fx politikere udfordrer landets forskere, fordi et politisk

projekt peger i en anden retning end den, der er understøttet af viden og forskning. Det er ikke OK. Det afholder forskere fra at deltage i den offentlige debat, og gør vores samfund som hele dummere. Det er ingen af os tjent med, og jeg har en ambition om både at synliggøre og vende udviklingen med stillingen på Uniavisen,« siger Vicki Therkildsen.

Ud over en bachelor i journalistik fra Syddansk Universitet har den nye redaktør blandt andet læst statskundskab på Københavns Universitet og feministisk filosofi på Berkeley. Begge dele kommer hun til at trække på i sin nye stilling:

»Det identitetspolitiske stof er et område, som med rette har fundet sin plads på universiteterne. Sådan skal det også være. Men igen er det et område, hvor der eksisterer en del viden, som næsten er fraværende i den offentlige debat. Det kan vi gøre bedre! Og samtidig blive ved med i stigende grad at give plads til flere og forskellige stemmer,« siger Vicki Therkildsen.

Tidligt i det nye år inviteres til reception i Uniavisens nye lokaler ved Rundetårn, hvor det vil være muligt både at møde den nye redaktør og resten af holdet bag Uniavisen, og få en snak om fremtiden.

Foto: Jonas Pryner Andersen

Hun blev hædret som årets underviser på Københavns Universitet i 2020, og **nu har professor MSO Nicole Schmitt fra Biomedicinsk Institut strøget Uddannelses- og Forskningsministeriets Undervisningspris** for at være en underviser, der på ekstraordinær vis bidrager til god undervisning og et stærkt undervisningsmiljø. Prisen er på 500.000 kroner, hvoraf 200.000 kroner er en personlig hæderspris, og der var i alt syv inspirerende undervisere og underviserteams på de videregående uddannelser, der blev fejret, da priserne blev uddelt den 27. september 2021.

Foto: Anders Fjeldberg

Den 5. oktober uddelte Kvinder i Fysik (KIF) en særlig ærespris, KIF Lifetime Achievement Award, til den 79-årige fysiker Birgitta Nordström, der er lektor emerita på Niels Bohr Institutet. Hun modtager prisen for sin betydelige videnskabelige indsats igennem en lang forskerkarriere og for at være en værdifuld rollemodel for andre, især kvindelige, forskere inden for feltet. Prisen er helt ny, det er første gang, den er blevet uddelt.

Foto: Anna Trads Viemose

DE HAR GJORT **DÅRLIGE** VANER TIL EN **GOD** FORRETNING

To studerende på Jordbrugsøkonomi har lavet et lille firma ud af kaffe- og snackautomater på campus.

De fleste kantiner på Københavns Universitet lukker typisk flere timer før bøgerne bliver pakket sammen og lyset slukkes på læsesalene. Melder sulten eller tørsten sig herefter, må man gå langt for at stille den.

Det erfarne Mathias Sixten og Casper Ladefoged igen og igen. De havde, siger de, bare lyst til »en sukkercola og et spark over benene«, når de sad og læste sent om aftenen eller tidligt om morgenen på Frederiksberg Campus, hvor de læser jordbrugsøkonomi.

De kunne højst få sparket. Men så besluttede de sig for at gøre noget ved det, og for to år siden smed de 25.000 kroner hver efter en kaffeautomat, en snackautomat og en virksomhedskonto i banken.

»Man siger jo, at alle gode ideer kommer af, at man opdager et behov, man selv har,« siger Mathias Sixten. »Og det er ikke raketvidenskab. Vi propper nogle ting i nogle automater, og så køber folk dem. Det er bare udbud og efterspørgsel.«

Alligevel har Mathias Sixten og Casper Ladefoged erfaret, at det kræver mere end køb og salg at drive en virksomhed. Der er regnskaber, moms og skat, der skal ordnes – og ikke mindst et lille netværk, der skal plejes. Det tæller blandt andet bibliotekets altnuligmand (som godt kan lide at snakke om amerikansk politik) og universitetets administrationsmedarbejdere (der helst vil have Holly-barer i automaten).

»Vi får lært en masse om at drive en virksomhed på en meget lille skala,« siger Mathias Sixten.

»Ja – man skal bare springe ud i det,« tilføjer Casper Ladefoged. »Man skal finde sin *edge*. Overvej, hvor man selv har en fordel, og så bruge den. For eksempel kunne vi bruge det, at vi selv var studerende. Hvis man er det, og gerne vil være iværksætter, kan man overveje, om det er andet, man kan gøre, for at bidrage til studiemiljøet på campus.«

Parret skønner, at de sælger 10-15 kopper kaffe om dagen oven i sodavand og snacks, og det giver rundt regnet en omsætning på 8.000 kroner om måneden.

Som en sidegevinst har de fået et (måske ikke særligt overraskende) indblik i de studerendes snackvaner. Det sker, at kunderne efterspørger sundere snacks, men de ender altid med at løbe på dato, mens Snickers-barerne bliver revet væk, siger Casper Ladefoged.

»Folk har meget usunde spisevaner, end de selv vil indrømme.«

Foto: Anders Fjeldberg

34 SEKUNDER FIK JOSEFINES VERDEN TIL AT RAMLE

En langsom internetforbindelse kostede jurastuderende Josefine Romanoff dyrt, da hun afleverede bachelorprojekt 34 sekunder for sent.

Den 1. juni sidder jurastuderende Josefine Romanoff klar til at uploade sin bacheloropgave, men noget går galt. En langsom internetforbindelse kommer i vejen, og hun afleverer 34 sekunder for sent.

Lige der, klokken 12:00:34, startede nogle hårde måneder for Josefine Romanoff.

Hun får at vide af studievejledningen, at hun kan aflevere den samme opgave til omprøven, men senere samme dag får hun besked fra Studieadministrationen på Det Juridiske Fakultet om, at den ikke går.

Hun skal skrive en helt ny opgave uden vejledning, og den skal afleveres knap to måneder senere.

»Jeg har følt mig fanget i et levende mareridt.«

— JOSEFINE ROMANOFF, STUDERENDE

Josefine Romanoff søger dispensation for at få lov til at aflevere den samme opgave, men den bliver afvist. Det slår hende helt ud.

»Jeg er ikke blevet mødt af et menneske, jeg har talt med en form for robot, der bare læste op af nogle rigide regler,« siger hun.

»Jeg har været ved at gå ned med angst og depression under hele sommerferien, for sagsbehandlingsforløbet har taget omkring en måned. Jeg

har følt mig fanget i et levende mareridt og ligget søvnløs i så mange nætter.«

UNI: EN FRIST ER EN FRIST

Ifølge prodekan på jura Kristian Cedervall Lauta giver fakultetet af og til dispensation til studerende, der afleverer for sent, men kun, hvis det skyldes omstændigheder, de ikke har kunnet styre.

Og ved et bachelorprojekt har de studerende haft god tid til at forberede afleveringen og tjekke at computer og internet virker, som det skal.

»Jeg forstår godt, det er frustrerende, og at 34 sekunder kan virke af meget lidt, men vores studienævn drøfter løbende, hvordan man forholder sig til frister. Det er en svær ting, men vi vil gerne sikre lighed for vores studerende og samtidig sikre, at det er meget klart, hvordan man skal afgøre sådan nogle sager her,« siger han.

Prodekanen holder fast i, at frister er til for at blive overholdt.

»Det er også sådan, resten af verden forholder sig til frister. Når hun skal ud og arbejde som jurist, er der for eksempel ingen domstol, der vil acceptere en forsinkelse på selv 34 sekunder ved indlevering af dokumenter.«

Når man spørger Josefine Romanoff, om hun ikke bare skulle have sørget for at aflevere den opgave i bedre tid, svarer hun:

»Jo. Jeg har lært at aflevere i rigtig god tid fremover, men når det er sagt, så er vi vel også enige om, at jeg er blevet straffet nok.«

Læs hele historien på uniavisen.dk

KAMERAERNE KOMMER... VIST IKKE LIGE NU

AF RASMUS FRIIS

ILLUSTRATION CLARA JETSMARK

Hvorfor er underviserne holdt op med at optage deres forelæsninger? Skal de ikke bare trykke på en knap? En studerende kritiserer universitetet for at nøle.

Mange studerende har sagt det. Corona har været en ørkenvandring uden fest og farver og fysiske forelæsninger, men en ting har været opløftende: At undervisningen blev optaget, så man kunne følge med i timerne, selv om man var syg, eller gense dem, når man læste til eksamen.

Ved sidste års universitetsvalg, der blev afholdt i pandemiens slagskygge, havde et par studenterorganisationer som mærkesag, at undervisningen fortsat skulle filmes efter corona, og da et debatindlæg i Uniavisen i september slog på tromme for det samme, høstede det over tusind likes på Facebook.

For nogen er det ikke en overraskelse. Spørger man forfatteren af indlægget, landsformand for Konservative Studerende, Christian Holst Vigilius, er der faktisk tale om en no brainer.

»Udstyret er købt, underviserne ved, hvordan det fungerer, det er en lille belastning at optage og uploade videoer, men det gør utrolig stor gavn for de studerende,« siger han.

Så hvorfor er det ikke sket?

Hvorfor har de fleste undervisere valgt at droppe optagelserne, nu hvor de fysiske forelæsninger og seminarer har rejst sig fra pandemiens kviksand?

Måske skyldes det, at løsningen ikke er helt så selvklar endda.

TILLIDEN KAN RYGE

Forslaget om at optage den fysiske undervisning for bestandig har ikke kun støtter, men også modstandere. Folk, der frygter, at det, der skulle hæve niveauet, i virkeligheden kommer til at trække det ned.

En af dem er Dorte Ingvordsen Lindahl. Hun færdigjorde sin bachelor i teologi i sommer efter tre coronahærgede semestre, og hun forlod ikke karantænetiden som tilhænger af optaget undervisning.

»Man kan godt være tilbageholdende med, hvad man siger i undervisningen, hvis man ved, at det bliver optaget. Videoen kan gemmes og deles, så man har i hvert fald ikke lyst til at sige noget alt for kontroversielt. Det betyder, at tilliden mellem studerende og undervisere kan falde lidt på gulvet,« siger hun.

Hun kan sagtens se fordelene. Især for de studerende, der går glip af den fysiske undervisning, hvis de bliver ramt af sygdom, har en rodbehandling hos tandlægen eller bare har så travlt, at de må springe en time over i ny og næ.

Men hun frygter, at mange ikke kun vil skippe det fysiske fremmøde af nød.

»Hvis man er sikker på, at man kan få det, man har brug for, kan det være, at man bliver fristet til at blive hjemme, særligt hvis man har travlt i hverdagen. Det ville være rigtig trist for undervisningen, for det er ødelæggende for dynamikken i lokalet, hvis folk ikke møder op.«

Ville du selv blive fristet af det, tror du?

»Ja, det ville jeg nok kunne blive.«

OPTAGELSER KAN MISBRUGES

Også en del undervisere er bekymrede. Det ved Carsten Eckhart Thomsen, lektor på odontologistudiet og fællestillidsrepræsentant for Ingeniørforeningen IDA, for han snakker ofte med dem.

Mange ser positivt på, at studerende kan genbesøge undervisningen og se forelæsninger igen, for eksempel forud for eksamener, spækket med udenadslære.

Men nogle forventer også, at flere studerende vil blive væk fra campus, hvis de kan gå til undervisning i sofaen eller bare finde forelæsningen frem, når det passer dem. Til skade for både sig selv og dialogen i undervisningslokalet.

Samtidig frygter mange, at deres forelæsninger bliver spredt uden for intranettets vægge. Hvad hvis de får sagt noget, de fortryder? Eller noget, der kan misforstås og sende dem mod en digital gabestok, hvis det fjernes fra konteksten?

Og hvad hvis deres slideshows indeholder personførbare oplysninger, som ikke må deles med offentligheden? Som odontolog frygter han helt konkret, at det vil svække tilliden mellem underviserne og de patienter, der lader sig behandle af de studerende som led i den kliniske undervisning.

»DET ER EN LILLE BELASTNING AT OPTAGE OG UPLOADE VIDEOERNE, MEN DET GØR UTROLIG STOR GAVN FOR DE STUDERENDE.«

— STUDERENDE CHRISTIAN HOLST VIGILIUS, KONSERVATIVE STUDERENDE

»Det tror jeg, at en del undervisere er bekymrede for. Udsigten til at de har forelæsninger liggende på nettet, som de ikke har kontrol over. Så hvis det skal fungere, skal man kunne forsikre underviserne om, at videoerne ikke bliver spredt og misbrugt uden for universitetets domæne,« siger Carsten Eckhart Thomsen.

FUT I FORELÆSNINGERNE

Når det er sværere end som så at introducere optaget undervisning bredt på et universitet, skyldes det også, at der er forskel på optagelser.

Jo, man kan i teorien sætte et kamera op i kanten af lokalet og forsøge at få så meget som muligt af tavle og underviser med i billedrammen, men det er ikke sikkert, at det resulterer i en engagerende oplevelse for de studerende, der følger med fra kollegieværelset.

Det siger Helle Mathiasen, og hun ved, hvad hun taler om: Hun er professor på Institut for Naturfagenes Didaktik og har over en årrække forsket i lærings- og undervisningsmiljøer og digitale værktøjer.

»Hvis du bare optager undervisningen som det eneste, kan du slet ikke snakke om undervisning. Så er det bare envejskommunikation, og det vil give et ringere udbytte for dem, der bliver hjemme,« siger hun.

»Der kan godt være nogle fag, hvor både undervisere og studerende har den holdning, at hvis vi bare ser noget tyve gange og så kan reproducere det, mens vi står på et ben om natten, så er det godt. Det er bare ikke mange kurser, hvor det kun er den form for faktuel viden, der er målet.«

Det er Dorte Ingvordsen Lindahl enig med hende i: Skal optaget undervisning fungere, skal kameraerne udelukkende lyse rødt til forelæsninger, hvor kommunikationen alligevel kun går en vej. Aldrig til seminarer, hvor interaktionen er essentiel.

Men Helle Mathiasen tænker større endnu. Går man skridtet videre end bare at streame undervisningen, siger hun, er det muligt helt at gentænke de klassiske forelæsninger.

Sammen med en kollega publicerede Helle Mathiasen for nylig et studie, der viser, at studerende deltog mere aktivt i forelæsninger under corona, når de havde adgang til en chatfunktion. Formatet hedder HyFlex, og her mødte en del af holdet fysisk til undervisning, og en del så med hjemmefra, men alle kunne stille spørgsmål til underviseren online.

Og det gjorde de faktisk i langt højere grad end normalt, viste undersøgelsen.

»Onlinestuderende i den her HyFlex-model griber virkelig chancen for at kommunikere. Man kommunikerer ikke bare til sidemanden, men til alle på chatten. Og det gør, at det er et ret potent format.«

Helle Mathiasen understreger igen, at hun ikke taler om seminarer og holdundervisning, hvor interaktionen allerede er i højsædet, og hvor videoer ifølge professoren højst bør være et ekstra læringsredskab. Hun taler om store forelæsninger, hvor 250 studerende møder op i et auditorium og forventer envejskommunikation fra underviseren.

Her kan elementer fra HyFlex-formatet være med til at bløde forelæsningsens lidt stive rammer op, mener hun. Men det kræver, at universitetet – ligesom under pandemien – afsætter midler til e-moderatorer, der kan holde styr på chatdebatten og -spørgsmålene og sørge for en dynamisk kameraføring, så onlinestuderende kan følge forelæseren i rummet.

Den samme pointe har lektor Carsten Eckhart Thomsen, der ser positivt på HyFlex-modellen, men frygter, at underviserne kommer til at bøvl for meget med teknikken til skade for læringsudbyttet:

»Det er alt andet lige mere ressourcekrævende, og det må ikke falde tilbage på underviseren,« siger han.

↖ »Det er ødelæggende for dynamikken i lokalet, hvis folk ikke møder op,« siger Dorte Ingvordsen Lindahl, teologistuderende.

»Man skal kunne forsikre underviserne om, at videoerne ikke bliver spredt og misbrugt uden for universitetets domæne.«

— STUDERENDE KRISTIAN ENGBERG, SOCIAL IVÆRKSÆTTER

INGEN STØTTEPÆDAGOG

Her bliver det igen besværligt. For det er ikke en selvfølge, at studerende, der ellers går ind for streamet undervisning, har mod på mere vidtrækkende digitale eksperimenter.

Bare spørg Christian Holst Vigilius, studenterpolitiker, der savner nedlukningens optagede undervisning. Han bryder sig ikke om HyFlex eller andre formater, der bevæger sig ind på den fysiske undervisnings domæne.

Den optagede undervisning skal ikke ændre den nuværende undervisning, men være et supplement til den, siger han.

Han lader sig ikke overbevise af argumenterne mod den helt simple løsning at optage undervisningen uden yderligere digitale påfund. Hvorfor skulle de studerende

blive væk fra den fysiske undervisning, når de ikke har bestilt andet end at brokke sig over kvaliteten af den digitale undervisning under nedlukningen, spørger han.

Og selv hvis det skulle vise sig at blive et problem, kan universitetet stille krav om fysisk fremmøde, så studerende kun kan streame undervisningen, hvis de er syge eller kan diske op med en anden solid fraværsårsag.

»Og så har jeg det i øvrigt sådan, at det er ens eget ansvar at dukke op og deltage i timerne. Der er forskel på et gymnasium og et universitet, og der er grænser for, hvor meget universitetet skal være støttepædagog for de studerende,« siger han.

Han forstår heller ikke, at mange undervisere tilsyneladende frygter at blive udstillet på nettet eller at krænke persondataloven.

»Det er jo ikke livestreaming på Facebook. Det kommer kun digitalt ud til dem, der følger kurset, ikke til hele verden.«

Men videoerne kan vel i princippet godt spredes på nettet?

»Det kan de i princippet, men så må man også stå til ansvar for, hvad man siger og viser i undervisningen.«

LOKALE LØSNINGER

Christian Holst Vigilius vil have ledelsen på Københavns Universitet til at tage ansvar og slå fast, at forskerne skal optage deres undervisning.

Det kommer bare ikke til at ske. I hvert fald ikke lige foreløbig.

Vicedirektør for Uddannelser & Studerende, Rie Snekkerup, siger, at universitetet i første omgang er koncentreret om én ting: at få de studerende fuldt og helt tilbage på campus.

Men det betyder ikke, at hun udelukker optaget undervisning på Københavns Universitet.

Der er steder, hvor optagelserne kan give faglig mening, siger hun, og nævner forelæsninger med store mængder udenadslære, sådan nogle, man blandt andet finder på Medicin, Matematik og Jura.

Når universitetet ikke bare vil tvinge underviserne til at optage forelæsningerne, skyldes det for det første, at videoer ikke fungerer i alle fag. Eller måske er det forskelligt, hvilken type video der fungerer.

For det andet skyldes det de bekymringer, som Carsten Eckhart Thomsen peger på, og som også har nået ledelsesgangen på Københavns Universitet: Underviserne er bekymrede for, om de kan sige noget, der kan misbruges, eller kommer til at bryde persondataloven.

»Der er ikke noget quick fix her,« siger Rie Snekkerup.

Hun garanterer, at Københavns Universitet ikke kommer til at pådutte fakulteterne et mål om at optage dele af undervisningen. Til gengæld vil ledelsen ifølge Rie Snekkerup støtte fagmiljøer, der selv ønsker at optrappe den digitale undervisning. Hvad end der er tale om HyFlex eller regulær streaming – eller noget tredje:

»Det kræver, at underviserne får plads og opbakning af ledelsen. Det kunne være i form af tid og penge eller særlige støtteressourcer. Alt det er vi åbne for. Spørgsmålet er så, hvad det konkret skal være – og hvad det koster.«

Eller sagt på en anden måde: Kameraerne er ikke klar til at indtage undervisningslokalerne på Københavns Universitet – endnu.

Professor Ludvig Wimmer og Hustrus Legat

Til fremme af videnskabelige, særlig historiske og sproglige studier ved Københavns Universitet

- Formål:** Støtte til fremme af videnskabelige, særlig historiske og sproglige studier ved Københavns Universitet
- Målgruppe:** Yngre forskere, der har lagt fremragende videnskabelig dygtighed for dagen, særlig ved arbejder vedrørende Nordens historie, nordisk sprog eller sammenlignende sprogvidenskab. Studerende vil normalt ikke kunne komme i betragtning.
- Tilskud:** Et antal portioner af varierende størrelse, normalt ikke over 50.000 kr.
- Ansøgningen:** skal inkludere 1) en forside tydeligt mærket ” Til Professor Ludvig Wimmer og Hustrus Legat” samt ansøgerens navn, adresse, cpr.nr., e-mail og eventuelt telefon nummer. 2) en redegørelse for formålet med ansøgningen på maksimalt 2400 typografiske enheder. 3) budget og 4) CV med publikationsliste. Ansøgningen sendes til anettero@hum.ku.dk. Som udgangspunkt overføres en eventuel legatportion til NEM-konto. Hvis man ønsker at benytte en anden konto, skal denne anføres på forsiden.

Ansøgningsfrist: 15. november 2021.
Link til at se opslaget findes på <http://hum.ku.dk/omfakultetet/legater>

Kontakt: Spørgsmål til ansøgningsproceduren kan fås hos sagsbehandler Anette Reinhardt Pedersen på E-mail: anettero@hum.ku.dk

Ulla og Børge Andersens fond for sprogvidenskabelig forskning

Hermed opslås én eller flere legatportioner fra Ulla og Børge Andersens fond for sprogvidenskabelig forskning.

I fondens fundats nævnes følgende områder som vigtige for fondens indsats:

- 1. studier af dialekter og regionalsprog i et almenlingvistisk perspektiv eller
- 2. lingvistiske analyser og beskrivelser af lidet udforskede sprog eller
- 3. studierisprogvidenskabens faghistorie med særligt henblik på dansksprogvidenskab, specielt Louis Hjelmslevs sprogteori (”glossematikken”). Nævnte teori kan anses for mønstergyldig for studieemnerne i pkt. 1) og pkt. 2).

Der indkaldes således ansøgninger om støtte til forskning inden for de nævnte områder.

Der er ca. 250.000 kr. til fordeling i 2022.

Ansøgninger skal indeholde et kort cv, publikationsliste og en projektbeskrivelse på ikke over 3 sider.

Ansøgninger indsendes til fondens formand Pia Quist på pia.quist@hum.ku.dk, senest 1. 11. 2021.

Der sendes kopi via cc til de to andre bestyrelsesmedlemmer Elisabeth Engberg-Pedersen (eep@hum.ku.dk) og Torben Juel Jensen (tjuelj@hum.ku.dk).

SÅDAN SÆLGER DU DIT UGLAMOURØ\$E \$TUDIEJOB

AF FREDERIKKE AMALIE DAM OG ANNA TRADS VIEMOSE

Du passer børn, laver telemarketing eller langer øl over en disk og bliver stadig mere desperat over ikke at have landet det fede studiejob. Slap af! Her ser du, hvordan syv ikke-relevante job viser sig alligevel at være det.

Det kræver sit at veksle et job som kassemedarbejder til noget mere studierelevant. Men konkurrencen om de bedste studiejob er hård, og måske har du ikke fået kørt dig selv i stilling endnu. Fortvivl ikke, for dit almindelige job giver dig ægte kompetencer, du kan fremhæve med stærke plusord og god samvittighed, når du søger videre. Vi har talt med tre af de store fagforeninger, og de ser masser af muligheder.

1. BØRNEPASNING

I de fleste job skal man have relationer til andre mennesker. Man skal kunne tale med mange, så man kan få sine ting igennem. Læg derfor vægt på, at du er supergod til relationsarbejde. Det er nemlig vigtigt med børn og deres forældre – ikke mindst, når du skal fortælle, hvad junior har lavet i dag og samtidig skal minde dem om regntøj og ekstra bleer. Har du lavet ugeplaner og fået indsigt i pædagogisk praksis, målstyring og planlægning? Skriv det. Eller måske har du taget billederne til intranettet, haft overblik over GDPR-reglerne eller skrevet guiden til, hvordan forældrene bruger Aula? Og husk, at du nok er en ørn til at holde hovedet koldt under pres.

Kilde: Cecilie Cohrt, Karrierekonsulent hos Dansk Magisterforening

TIP: MÅLRET DIN ANSØGNING OG IKKE MINDST DIT CV TIL DET JOB, DU SØGER. HVER GANG.

De fremhævede kompetencer her er eksempler, som peger i forskellige retninger. Husk altid at målrette dine kompetencer til præcis det job, du søger, for one size fits ikke all. Din kommende arbejdsgiver har nogle bestemte opgaver, som skal løses og en ide om, hvordan det skal gøres. Din ansøgning og dit CV skal vise, at du er den rette til det. Derfor skal du tone begge dele mod det job, du gerne vil have.

Kilde: Dansk Magisterforening, DJØF og IDA

2. BUTIKSASSISTENT

Du er vant til at arbejde i et krævende og hektisk miljø, hvor din opgave er at sikre optimale kundeoplevelser. Du taler selvfølgelig i øjenhøjde med kunden, og du er god til at effektivisere din tid samtidig med, at du giver folk den oplevelse, de forventer. Og så er det dig, der sørger for, at der er de rigtige varer på hylderne samtidig med, at du er ansigtet udadtil. I coronatiden prioriterede du måske at gå på arbejde og sælge fødevarer og værnemidler, mens vi andre gemte os derhjemme. Det er derfor ikke en floskel, at du kan løbe den ekstra mil. Prøv også at betone de administrative opgaver. Måske har du erfaring med lagerstyring og varebestilling, er ind over skemaplanlægning eller butikkens it-system? Måske styrer du en Facebook-profil eller planlægger events? Og hvis du har arbejdet et større sted, kan du også fremhæve, at du trives i store corporate organisationer.

Kilde: Thomas Kantsø, Chefkonsulent i DJØF Karriere og Erhverv

3. RENGØRING

Der er ikke mange, der skriver rengøring på deres CV – måske, fordi de ikke ser det som et arbejde, der kan imponere en mulig arbejdsgiver. Men det er en misforsåelse. Det kræver for eksempel en hel del selvdisciplin at gøre rent, fordi du oftest er alene på job og tit på skæve tidspunkter. Fremhæv derfor, at du er knaldgod til at motivere dig selv og har en høj arbejdsmoral. Derudover har jobbet lært dig at være detaljeorienteret samtidig med, at du kan færdiggøre en opgave til tiden, hvilket er noget, mange arbejdsgivere sætter pris på.

Kilde: Sanne Matthebjerg, Karrierekonsulent hos IDA

TIP: FIND DEN RØDE TRÅD

Du skal skabe en fortælling om dig selv, når du søger job. Det kan du gøre ved at finde den (måske godt skjulte) røde tråd mellem dit studiejob og dine fremtidige ambitioner. Vil du gerne arbejde med kommunikation? Den interesse stammer fra din erfaring med at passe børn, som indebærer en del relationsarbejde. Eller måske vil du gerne dyrke naturvidenskaben, fordi du har fået en grundlæggende forståelse for kemi gennem dit rengøringsarbejde?

Kilde: Dansk Magisterforening, DJØF og IDA

5. BARTENDER

Lige meget hvad du laver, er det vigtigt, at du ejer din egen historie. Du arbejder som bartender, fordi det har givet dig tæt kontakt med mennesker på alle niveauer. I den periode vagten varer, har du et intenst ansvar for, at alting fungerer. Du trives med at tage det store ansvar for forretningen og lagerbestillingen. Og så arbejder du i et højt tempo, du er effektiv og ordentlig – hvad end der er optræk til konflikt eller nogen er utilfreds med deres servering. Du taler måske også flere sprog end dansk, og det kan være, du har lavet vagtplaner eller andre administrative opgaver. I et team tager du måske rollen som den, der sørger for overblikket.

Kilde: Thomas Kantsø, Chefkonsulent i DJØF Karriere og Erhverv

TIP: HUSK, AT ALLE VED, AT MAN SKAL KRAVLE, FØR MAN KAN GÅ

Der er altså ikke nogen, der forventer, at du har været ministersekretær på andet semester på Statskundskab. Heller ikke din kommende arbejdsgiver. Faktisk er det et plus, hvis du bare har haft et arbejde og været i et ansættelsesforhold, men også frivilligt arbejde og studieprojekter tæller. Hvis man ikke har det, er det en god ide at komme i gang med et eller andet. Hvad som helst.

Kilde: Dansk Magisterforening, DJØF og IDA

7. KUNDESERVICE

Du har nok haft din del utilfredse kunder på linjen, og du er god til at adskille jobbet fra dig selv, holde en professionel distance og – ikke mindst – den gode tone. Og så er du god til at lure, hvad folk egentlig gerne vil have. Du mestrer kunsten at hjælpe og yde en god service. At arbejde i kundeservice kræver organisations- og produktforståelse. Og du er sikkert vant til at navigere i en større organisation og vurdere, om du kan hjælpe, eller om kunden skal sendes videre. Desuden kender du til kundesegmenter og ved, hvad der er vigtigt for dem. Måske har du lavet sociale medier og været i kontakt med kunderne der. Og selv om ’robust’ er lidt et bullshit-ord, er det faktisk præcis, hvad du bliver, når du arbejder i kundeservice.

Kilde: Cecilie Cohrt, Karrierekonsulent hos Dansk Magisterforening

4. TJENER

Som tjener er en del af jobbet at sætte sig ind i det sted, man arbejder – kulturen, maden og vinen. Ud over at være høflig, udadvendt og servicemindet, så formidler du stedets ånd med din ageren og måden, du møder kunderne på. Du er ikke bleg for at tage fra, og du er vant til at smøge ærmerne op, når der er pres på. Mange tjenere avancerer hurtigt, og måske har du lavet rekruttering, personaleledelse og koordineret vagtplaner i Excel. Eller måske har du endda sat menuen op i InDesign?

Kilde: Cecilie Cohrt, Karrierekonsulent hos Dansk Magisterforening

6. WOLT-BUD

Som Wolt-bud er du selvstændig og har teknisk set dit eget lillebitte firma. At aflevere mad kan ligesom rengøring være et ensomt job, der kræver, at man kan finde ud af at motivere sig selv. Læg derfor vægt på din selvstændighed. Du kan også fremhæve din omstillingsparathed – den hellige gral i mange moderne organisationer. Du ved ikke, hvornår der er knald på bestillingerne, eller hvor du skal cykle hen med din blå kølertaske på en given arbejdsdag. Det kan være, at du har lært en ting eller to om tidsoptimering. Og så har du helt sikkert også prøvet at levere den forkerte pizza ved en fejl og på den måde fået noget erfaring med kundeservice og konflikthåndtering.

Kilde: Sanne Matthebjerg, Karrierekonsulent hos IDA

DU HAR INTET JOB

Det kan der være mange grunde til. Det vigtige er, at du så fremhæver, hvad det har givet dig mulighed for at lave i stedet. Husk, at du har masser af kompetencer og rids dem op, selv om du ikke har erfaring med dem fra et job. Det er okay. Alt tæller. Måske har du lavet projekter med eksterne samarbejdspartnere på dit studie, måske har du kontakter til virksomheder eller har indsamlet empiri for andre. Måske du er en haj til CMS-systemer, InDesign eller Excel. Måske påtager du dig rollen som planlæggeren i læsegruppen. Din arbejdsgiver forventer ikke, at du har erfaring til at underbygge alle dine kompetencer. Læg vægt på, at du kan løse den opgave, virksomhederne efterspørger, og hvordan du vil gribe den an. Og udvis interesse, så de kan mærke, hvorfor du søger jobbet.

Kilde: Thomas Kantsø, Chefkonsulent i DJØF Karriere og Erhverv

LÆS MERE

IDA: <https://studerende.ida.dk/fra-studie-til-job/fra-uni-til-job/>
DJØF: <https://www.djoef.dk/studerende.aspx#Land--dit--studiejob>
Dansk Magisterforening: <https://studerende.dm.dk/raad-og-svar/studiejob/hvordan-faar-du-et-studierelevant-job>

AF RASMUS FRIIS
FOTO RASMUS FRIIS,
MADS SCHMIDT/UNSPLASH

KRISTOFFER SZILAS HAR SET **DØDEN I ØJNENE**, MEN HAN HAR SJÆLDENT OPLEVET STRESS SOM I **FORSKNINGSVERDEN**

Bjergbestigning har ikke kun været en flugt for geologen Kristoffer Szilas. Det har også gjort ham i stand til at håndtere det »ubeskriveligt hårde miljø«, som unge forskere må leve i.

Kristoffer Szilas gør det flere gange, fortæller historier om at blive taget af en lavine, om at springe ud fra en bjergside og om at sove på en hynde af is i en kilometers højde, og så lige pludselig, midt i en sætning, sammenligner han det med at være ung løstansat forsker.

Han er både bjergbestiger og geolog, og det er jo indlysende for de fleste, at de to ting har flere fællesnævner: udforskningen, opdagelsen, naturen.

Men det rækker videre end det, siger Kristoffer Szilas. Også stressniveauet, arbejdspresset og usikkerheden kender han fra begge verdener.

»Som bjergbestiger går man ind til opgaven med åbne øjne og ved godt, der er en risiko. Det handler om at være i det og acceptere det,« siger han, og så er det, han skifter spor:

»Det er ligesom at være ung forsker, hvor man ikke ved, om man kan blive ansat som lektor. Man må leve i den usikkerhed. Bare gøre sit bedste og se, hvor det fører hen.«

For Kristoffer Szilas har det nu ført til det tryggeste sted, han har været i karrieren hidtil. Over flere år har han ålet sig gennem »nåleøje på nåleøje på nåleøje«,

indtil han sikrede sig en billet til det forjættede land: en fast lektorstilling ved Institut for Geovidenskab og Naturforvaltning på Københavns Universitet.

I 2020 fik han sin første artikel i det velrenommerede tidsskrift Nature, der på baggrund af fund af ældgamle grønlandske bjergarter konkluderede, at Jorden har nogle andre byggesten, end vi hidtil har troet. Og i august i år fik han endnu en Nature-artikel på cv'et, en sammenfatning af flere års forskning i den litosfæriske kappe (et af jordens yderste lag), som han har skrevet sammen med kolleger fra hele verden.

Men vejen til akademisk succes har været lang og bumlet og opslidende.

SPLITTELSE I FAMILIEN

Undervejs har han boet fire år i udlandet, herunder to år i New York fra 2012 til 2014, hvor han arbejdede som postdoc på Columbia University. Lønnen var dansk, men det var skatten også, og lejligheden på Manhattan var så dyr, at han og konen måtte diskutere, hvilken mælk de havde råd til i supermarkedet.

Imens arbejdede Kristoffer Szilas ofte hele lørdage og søndage, fordi konkurrencen krævede det. Da han 2014-16 fortsatte som postdoc på Stanford University i

Californien, mødte han en kinesisk postdoc, der havde efterladt hustru og søn i hjemlandet og ikke havde råd til at rejse hjem til dem i de tre år, hans ansættelse varede, fordi lønnen var for dårlig.

Han var villig til at opgive alt for forskningen.

Kristoffer Szilas var selv ved at tage en lignende beslutning: Han havde allerede takket ja til en stilling på et japansk universitet, kontrakten var underskrevet, og alt var på plads, selv om det betød, at han skulle rejse uden sin kone og deres barn. Han vidste endda, at han ikke ville se dem i et år, fordi det japanske universitet foretrak, at han blev i landet i de første tolv måneder af ansættelsen.

Kun ved et tilfælde opdagede han et legat hos Carlsbergfondet med base i Danmark. Det søgte – og fik – han.

Men selv da han efterfølgende landede en tenure track-stilling på Københavns Universitet – en stilling, der, hvis man lever op til en række krav, fører til en lektortitel – skulle han sikre sine egne forskningsmidler ved at søge puljer med en succesrate på fem til ti procent.

»Akademia er en kampsport. Især fasen fra ph.d. til lektorat er ikke for børn. Det er bare et megahårdt miljø. Det er ubeskriveligt hårdt,« siger Kristoffer Szilas.

»Akademia er en kampsport.«

— KRISTOFFER SZILAS, GEOLOG

»DET ER IKKE TOPPEN, JEG HUSKER«

I den virkelighed har hans karriere som bjergbestiger ikke bare været en flugt fra arbejdspresen, det har også været en form for træning. Forskningen og bjergbestigningen har eksisteret i »en symbiose«, siger han flere gange.

»Det her med at planlægge tingene minutiøst og være villig til at tage risici, det er noget, der kan overføres en til en fra bjergbestigning til akademia. Jeg ville ikke være nået så langt, hvis jeg ikke også havde haft bjergbestigningen.«

Der er dog åbenlyse forskelle.

Som forsker kan man få afslag på en ansøgning, eller man kan tabe et instrument til 100.000 kroner i laboratoriet.

Som bjergbestiger kan man tabe livet. Og det har Kristoffer Szilas været tæt på et par gange.

Han er blevet taget af en lavine, har befundet sig under et stensked, og han har flere gange overnattet på en hylde på en snæver klippevæg. Det sidste skete senest på et bjerg i Sydamerika, hvor mørket faldt på under klatringen, og hans hold måtte opgive at nå tinden, inden morgensolen igen afslørede en farbar vej.

I mellemtiden måtte de sidde på klippehylden og håbe på, at et uvejr ikke ville forsøge at flå dem ned.

Szilas fortæller det hele med begejstring. Han griner, da jeg siger, at jeg ikke forstår, hvad begejstringen bunder i.

»At komme til det punkt og sidde der og vente på sin eksamen: Jeg skal klatre de sidste 50 meter til toppen. Det havde taget ti års intens fysisk og mental træning at komme dertil ...«

»Det er ikke toppen, jeg husker. Det er at sidde på den klippehylde i en så sindssyg situation. Der er meget få mennesker i verden, der kan klatre derop. Det kan man ikke købe sig til. Man kan ikke bare være heldig. Man sidder der på grund af det målrettede arbejde, man har lavet over så mange år,« siger han.

Han skifter spor igen.

»Det er lidt det samme i forskningen. Man har brugt 10-20 år for at nå til det punkt, hvor man er i front og er med til at skubbe grænsen for, hvad vi ved om Jorden.«

Hvad er det for en følelse, du får der på klippehylden?

»Det er en form for mestringsfølelse. Fysisk og mentalt. Og så er det bare vildt at sidde der og vide, at det kan gå fuldstændig galt på fem minutter.«

»De største succesoplevelser er, når vi får fuldstændig lammebank og prygl og kun kommer halvvejs op ad klippevæggen. Når man mærker, at vi er nået til grænsen. Så må man hjem og træne videre, og så kan man komme tilbage året efter og prøve igen. Det synes jeg er fedt. Og det er den villighed til at fejle og forsøge igen og igen, der er det vigtigste både i forskning og i klatring.

DET VILDESTE STED I VERDEN

Man skal også være i stand til at omfavne den følelse, man får, når man dingler som en prik på klippevæggen med maven mod muren og ryggen mod døden.

Han beskriver en følelse af, at man er mikroskopisk og ubetydelig, at naturen er ligeglad med, om man lever eller dør, og at alt hvad man er, og alt hvad man udretter, med tiden forsvinder som tårer i regnen.

Hos nogle vækker det en galopperende dødsangst. For Kristoffer Szilas er oplevelsen nærmest religiøs.

»Man bliver virkelig lille, når man sidder på en kæmpemæssig klippevæg, og der kommer sten og laviner. Man tænker over sin plads i verden.«

»Mit yndlingsområde er en gletsjer, der ligger mellem bjergene Fitz Roy og Cerro Torre i Patagonien, det er simpelthen bare ... den følelse, som man i middelalderen ville få af at se på en katedral, sådan har jeg det, når jeg står der. Der står 1.500 meter høje klippevægge på hver side af gletsjeren. Det er det vildeste sted i hele verden«

Kristoffer Szilas har søgt den storslåede natur både som bjergbestiger og som forsker, hvor han sommer efter sommer er rejst til Grønland og har fundet nogle af klodens ældste bjergarter.

Det lå altid i kortene, at han ville søge mod naturen. Hans første klare minder stammer fra sommerferierne i Ungarn, hvor hans far boede, efter hans forældre blev skilt. Han var en præst af den gamle skole, en videbegærlig sjæl, der studerede filosofi og naturvidenskab mellem sine prædikener, og når familien var på besøg, vandrede de altid i bjergene.

»Vi samlede sten, mineraler og krystaller, og når mørket faldt på, blev vi udenfor og så stjernehimlen. Det var der, jeg begyndte at blive fascineret af, hvordan landskabet var opstået og hvad det bestod af.«

Det var også der, han fik smag for eventyret.

For at udforske steder, hvor ingen mennesker har været før, og gøre opdagelser, der tilføjer nye kapitler til historien om jordens oprindelse.

Det bunder i en dyb nysgerrighed. Og et umætteligt drive:

»Jeg har altid haft det sådan: enten-eller. Man skal ikke lave noget halvhjertet. Det er fuld gas og 100 procent.«

Jeg forstår det stadig ikke. Man kan godt følge sin nysgerrighed uden at gøre noget, der er så ekstremt som isklatring. Jeg læste, at du på et tidspunkt klatrede op ad et kinesisk bjerg, hvor en gruppe ungarske bjergbestigere døde en uge forinden. Hvorfor sagde du ikke bare: okay, jeg dropper det?

»Min personlighed er at gøre det 100 procent og ikke lade mig slå ud af usikkerheden. Der er en vis risiko. Så længe jeg er inden for min komfortzone og ikke føler, at jeg er direkte udsat, er det okay.«

»Det har været mit liv, både i bjergbestigningen og i forskningen, at lægge en langsigtet strategi og så lave en masse træning og sætte delmål. Så kan man ikke blive slået ud af, at man kan stå i en farlig situation eller kender nogen, der døde på samme bjerg.«

STEREOTYPEN MED ISØKSEN

Kristoffer Szilas er på den ene side et ekstremt tilfælde. På den anden er han forsker af den gamle skole.

Han hylder den fri forskning, hvor man kan lade sig styre af egen nysgerrighed og opdagelsestrang, i stedet for at jagte konkrete løsninger på veldefinerede problemer. Og han begræder, at den mere målrettede forskning, blandt andet finansieret af virksomheder og fonde med bestemte interesser, fylder stadigt mere på universiteterne.

»Jeg tror, jeg ville sige op, hvis jeg blev proppet ned i en kasse, og andre skulle diktere, hvad jeg forskede i,« siger han.

»Man skal have lov til at afsøge sine ideer, uden at en manager hele tiden prikker en på skulderen, eller at fondene ved, præcis hvad der foregår. Der skal være et råderum til, at forskere prøver nogle ideer af fuldstændig bottom up. Ellers mister vi det, vi ikke ved, at vi ikke ved endnu.«

I geolog- og geografkredse vil nogen måske sige, at Kristoffer Szilas ligefrem er en stereotyp. En stereotyp, som to af hans kolleger på Københavns Universitet for nylig satte ord på i Uniavisen:

En geograf er »en stærk mand med stort skæg, istapper i håret og isøksen i hånden,« lød det.

Deres pointe var, at forestillingen om stærke mænd på ekstreme ekspeditioner er med til at skræmme kvinderne væk fra forskningen. Og ifølge Szilas, der selv ved, at han inkarnerer stereotypen, har de en pointe.

For det er ikke noget tilfælde, at det netop var ham, der slap igennem de mange nåleøjer i jagten på den faste lektorstilling, mens hans jævnaldrende konkurrenter sakkede bagud og kvittede til sidst.

»Jeg tror generelt, at mange af dem, der ender med at få en fast stilling, er sportsfolk, som trives med at lægge langsigtede planer og så bare holde fast. Folk, der kan håndtere usikkerheden, og er indstillet på, at hvis de fejler, er det bare op på hesten og videre.«

Det er et benhårdt filter, der sorterer dem fra, der ikke er klar til at ofre det meste. Og det betyder, at de forskere, der står tilbage, ligner hinanden på afgørende punkter.

Det er fint, at systemet udvælger dem, der ikke er bange for at tage chancer og kan præstere under pres, siger Kristoffer Szilas. Men det er uholdbart, at konkurrencen i så høj grad afhænger af, hvem der kan lide flest afsavn, ikke mindst i familielivet.

Det er en af forklaringerne på, at flere mænd end kvinder kommer til tops i akademia, vurderer han. Og han peger på fondene som dem, der for alvor kan rette op på skævheden:

»Jeg tror, at fondene ville få mere ud af at have færre postdocer, men give dem flere midler, så de ikke mangler noget og fx kan få familien med til udlandet. Kønssdiversiteten hænger jo fuldstændig sammen med, hvor mange afsavn du har i forhold til din familie. Det er en svær balance. Men det kunne være en løsning, at man fx kunne få sin partner med på en deltidsløn, så man ikke skal bekymre sig om det.«

For nylig var han til et foredrag med en kvindelig forsker, der havde skovlet mange millioner kroner hjem i forskningsmidler. Alligevel fortalte hun at hun flere gange havde overvejet, om hun skulle opgive sin akademiske karriere. Millioner eller ej.

Det er overvejelser, alle unge forskere har haft på et tidspunkt, siger Kristoffer Szilas.

Når du kigger tilbage på din egen vej til den faste stilling ... var det så det værd?

»Det synes jeg nu. Men jeg synes ikke, det havde været det værd, hvis familien var smuttet i mellemtiden. Og som det er i dag, er presset på unge forskere så stort, at det er en reel risiko.«

ARNE KOMMER FØR DEN UNGE AKADEMIKER

AF RASMUS FRIIS

FOTO PHILIP DAVALI/RITZAU SCANPIX

Socialdemokratiet prioriterer provinsen over storbyen og produktionsdanmark over de nyuddannede akademikere, siger analytikere. Er det et generationssvigt, eller er de studerende privilegieblinde, når de kritiserer udflytning og dagpengenedskæringer?

Solen bryder gennem skyerne på Søndre Campus og bader et dusin menneskehøje kasser i lys. Fra plakaterne på kasserne kan man få øjenkontakt med tidligere humaniorastuderende, der fortæller, hvordan de fik deres nuværende job. En filosof arbejder i Deloitte, en musikvidenskaber hos Google – og så videre.

Det er solstrålehistorierne, som Københavns Universitets kampagnefolk har håndplukket for at inspirere og motivere de humaniorastuderende. Eller måske bare for at skabe lidt modvægt til de dystre fortællinger, der dominerer i samfundsdebatten. For på det seneste har politikerne ikke snakket om de dimittender, der lykkes, snarere om dem, der går ledige for længe og angiveligt er for fine til at tage de stillinger, der er.

»Vi skal aflive den lidt sejlivede myte om, at det at gå på arbejde nødvendigvis skal være lystbetonet,« sagde statsminister Mette Frederiksen, da hun præsenterede

Danmark kan mere I, regeringens økonomiske udspil, der lægger op til at barbere dagpengesatsen for nyuddannede med over 4.000 kroner.

Det var svært at misforstå budskabet: Det skal være slut med at føle sig hævet over rengøringsjobbet og kassen nede i supermarkedet, bare fordi man har en lang uddannelse. Underforstået: Det er der en del nyuddannede, der gør.

Hverken forslaget eller retorikken vækker begejstring blandt de studerende, der trasker rundt mellem kampagnekasserne på Søndre Campus. Heriblandt de to søstre Emma og Amanda Nathan, der endnu ikke ved, hvad de bliver, kun at de sandsynligvis får en lavere ydelse, hvis de ikke bliver noget med det samme.

»Umiddelbart vil jeg sige, det er unfair. Man rammer nogle mennesker, der allerede er under pres. Jeg synes, man fjerner tæppet lidt under os og siger, det må I selv klare,« siger Emma Nathan, der læser historie på Københavns Universitet.

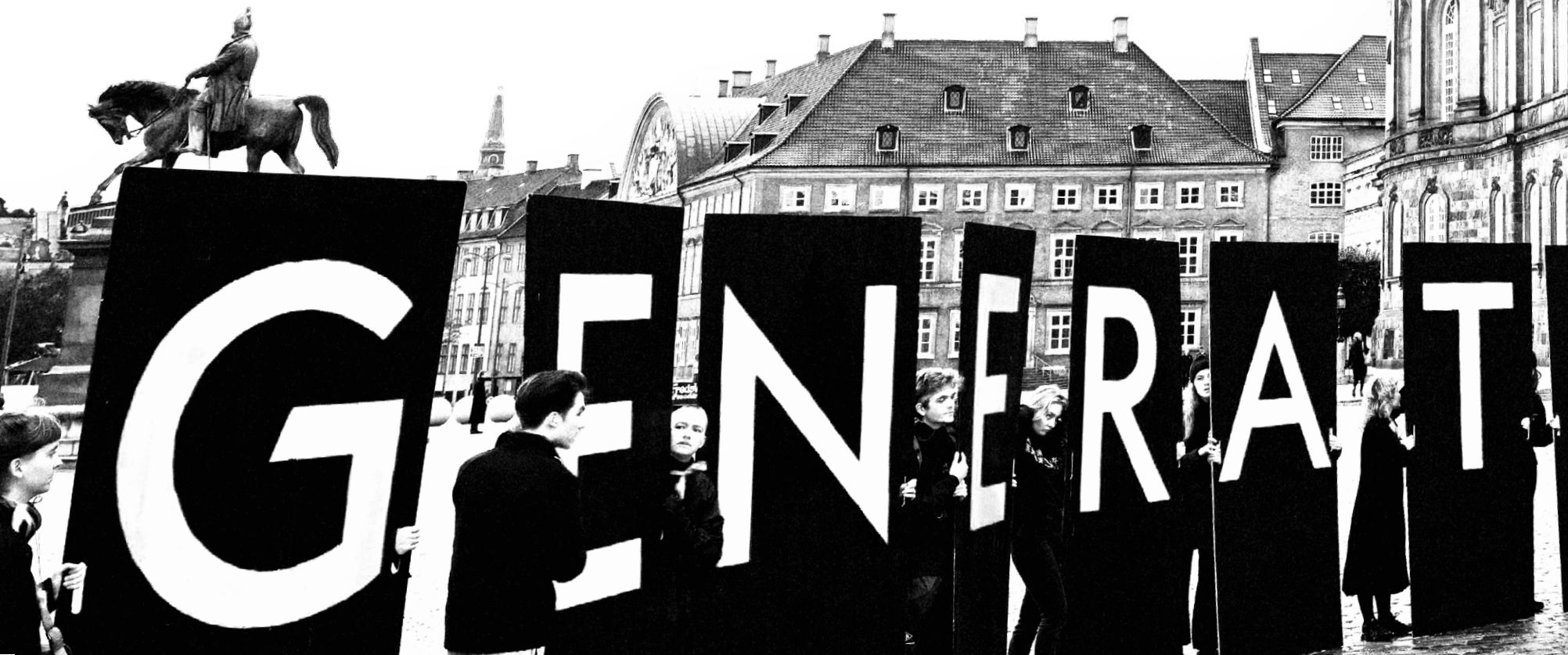
Hendes søster, Amanda Nathan, der læser på Digitalt Design og Interaktive Teknologier på IT Universitetet, er enig:

»Jeg tror ikke, man tænker over, hvor svært det egentlig er at komme ud som studerende bagefter og skulle ind i en helt ny hverdag og så også blive presset på den front,« siger hun.

De er ikke de eneste studerende, der føler sig misforstået af regeringen. Det gør også ham, der repræsenterer dem, forperson i Danske Studerendes Fællesråd, Mike Gudbergson.

Og det handler ikke kun om den foreslåede dagpengereform, der flytter penge fra de nyuddannede til dem med flere år på arbejdsmarkedet. En reform, han tidligere har kaldt »generationstyveri af værste skuffe.«

Det handler også om udflytningsaftalen, der tvinger universiteterne til

at flytte studiepladser fra storbyen til provinsen – eller fjerne dem.

Tilsammen giver det en tendens:

»Vi kan godt mærke, at vi ikke er en politisk prioritet. Man vil gerne lave politik, der handler om de lange videregående uddannelser, men den tilgodeser os ikke,« siger Mike Gudberg.

PRIORITERER PRODUKTIONS-DANMARK

Holder den fortælling?

Ja, Socialdemokratiet prioriterer produktionsdanmark og kernevælgerne på gulvet i det offentlige før unge akademikere og studerende på lange videregående uddannelser.

↓ **Studerende på de videregående uddannelser føler sig svigtet af socialdemokraterne.** Her protesterer Den Grønne Studenterbevægelse over regeringens klimapolitik på Christiansborg Slotsplads ved Folketingets åbning den 5. oktober 2021 med bannere, der tilsammen danner ordet **GENERATIONSSVIGT**.

Det mener både Lars Olsen og Noa Redington, henholdsvis forfatter og politisk analytiker. Men de er uenige om, hvor skuffede de studerende reelt kan tillade sig at være.

Vi starter med analysen:

Når regeringen tvinger universiteterne til enten at udflytte eller fjerne op til ti procent af deres studiepladser for at skabe bedre balance i landet, og når de vil sænke dimittendsatsen for at fylde det hul i arbejdsudbuddet, som Arne-pensionen gravede, er det et udtryk for, at Socialdemokratiet under Mette Frederiksen bejler til en afgrænset vælgergruppe.

Det siger Noa Redington, politisk analytiker og tidligere personlig rådgiver for Helle Thorning-Schmidt.

»Det vigtigste for Socialdemokratiet er at få genskabt forbindelsen til et helt særligt vælgersegment, som man tidligere havde tabt til Dansk Folkeparti og Venstre. Vælgere i det såkaldte produktionsdanmark uden for de store byer,« siger han.

»Mette Frederiksen har rekonfigureret partiet fra at være et moderne parti for hele Danmark til at være meget målrettet Arne-segmentet.«

Det er en arbejderisme, der gennemsyrrer partiets politiske linje, og som ikke kun kommer til udtryk i ord,

men i dybtfølt handling. Det var det, Arne-pensionen cementerede, og udflytningen og dagpengeudspillet er bare den logiske fortsættelse.

Det er noget af det, der skaber succes i dansk politik, siger Noa Redington: at gennemføre en strategi til punkt og prikke. Men fordi regeringen så konsekvent kigger mod kernevælgerne, skubber den andre vælgergrupper fra sig – blandt andet studerende og akademikere fra storbyen.

»Det er jo fair nok, at man gerne vil række ud til produktionsdanmark. Men fordi man arbejder i modsætninger, så kommer akademikere og universiteter til at fremstå som en modsætning til det rigtig produktive,« siger Noa Redington.

KLASSESAMFUNDET 2.0

Lars Olsen, journalist og forfatter, ser det samme kurskifte i Socialdemokratiet, men han taler om det på en anden måde: som en reaktion. Et tiltrængt opgør med en fortælling, der herskede i det danske samfund i 00'erne og et stykke ind i 10'erne.

Fortællingen lyder nogenlunde sådan her: Danmark skulle leve af viden, gymnasierne og universiteterne skulle udklække dygtige unge mennesker på samleband,

»DAGPENGEREFORMEN ER GENERATIONSTYVERI AF VÆRSTE SKUFFE.«

— MIKE GUDBERGSEN, FORPERSON
I DANSKE STUDERENDES FÆLLESRÅD

og den kreative klasse i storbyerne blev set som fremtidens vindere. Imens blev produktion og praksis, alt det besværlige og støjende og beskidte, talt ned.

Resultatet beskriver Lars Olsen og en række kolleger i bogen Rige børn leger bedst. Vi har fået et klassesamfund 2.0, skriver de, hvor storbyen bliver for de rigeste, og arbejderne bliver fortrængt til det perifere Danmark, mens vi udklækker for mange akademikere og alt for få faglærte arbejdere og taber de fattigste på gulvet.

Når regeringen laver et udflytningsudspil, der forsøger at udligne forskelle mellem storby og provins, kan man altså fristes til at sige, at de reagerer på den analyse, som Lars Olsen har talt og skrevet om i en længere årrække.

Og hvis man spørger ham, hvordan det føles, lyser han op:

»For fanden da, det er fascinerende. Det er vildt spændende at følge,« udbryder han og læner sig frem i sofaen.

Han er mest optaget af udflytningsaftalen. Den foreslåede dagpengereform ser han i højere grad som en realpolitik, der skal munde ud i et forlig med de borgerlige partier. Men udspillene er udtryk for den samme overordnede kurs: Socialdemokratiet prioriterer provinsen over storbyen, den arbejdsløse tømrrersvend over den nyuddannede antropolog.

Det er forkert at se det som en skæv politik, siger han. Det er snarere en politik, der forsøger at rette op på skævheder.

»Nogle storbyakademikere vil sige, hvad er der i det for os? Men det er typisk dem, der fik en hel masse i 00'erne, hvor man talte andre dele af samfundet ned.«

Er det berettiget, når studerende og nyuddannede akademikere siger, at de konsekvent ikke bliver tilgodeset?

»Nej, det synes jeg ikke, det er. Det hører med til historien, at vi har gratis uddannelse og den bedste SU i verden,« siger han.

»Jeg synes ikke, man kan sige, at man fører en generationsmæssig skæv politik.«

Kan man gå for langt?

»Det kan man da. Men der synes jeg slet ikke, vi er. Optaget på de lange videregående uddannelser er steget markant over den seneste årrække. Det kan godt være, at det ikke skal rulles helt tilbage, men vi skal finde en balance i tingene.«

PRIVILEGIEBLINDE STUDERENDE

Noa Redington svarer anderledes. Han forstår »100 procent«, at studerende og nyuddannede føler, at den politiske stemning er imod dem.

Det handler om regeringens tiltag, men også deres retorik. For eksempel når de taler om, at for mange går på gymnasiet, og at flere bør søge mod erhvervsskolerne.

»Det emmer af, at det er noget pjat at gå på gymnasiet og hvorfor tage en lang videregående uddannelse, når vi har brug for elektrikere. Hvor forståelsen for ungdomsliv, og hvad det vil sige at være ung i dag måske ikke er så stor, fordi det hele bliver tænkt ind i en meget skabelonagtig, men også kraftfuld strategisk fortælling. Og det er så bare ærgerligt for de unge, at det er dem, det går ud over,« siger han.

Det er netop problemet, siger Mike Gudbergesen. For der er intet i vejen med et regeringsparti, der åbent siger, at de vil prioritere en glemt gruppe i samfundet, at de vil styrke erhvervsskolerne og polstre provinsen, men det er galt, at man samtidig laver det, han ser som et retorisk angreb på den gruppe, han repræsenterer.

Tag forslaget om at give færre dagpenge til dimitterende: Det beror på en fortælling om, at de unge akademikere er blinde for egne privilegier, har det for godt og alligevel kommer til at få høje lønninger i fremtiden, siger han.

»Det gør ekstra ondt at få smidt i hovedet, at man er privilegieblind, for det anfægter ideen om, at vi gerne vil give tilbage til samfundet. Det vil vi! Vi tager ikke en lang videregående uddannelse, fordi vi vil score penge fra staten, vi er indforståede med, at det er værdifuldt at få en gratis uddannelse.«

»Men vi bliver angrebet, før vi overhovedet kommer ud på arbejdsmarkedet og bliver taget som gidsler i en negativ fortælling.«

Det er en fortælling, der betyder, at organisationer som Danske Studerendes Fællesråd slet ikke bliver taget seriøst af politikerne, siger han. Han nævner udflytningsaftalen, der ifølge ham blev vedtaget, uden at regeringen lyttede til universiteter eller studerende.

»Man får oplevelsen af, at man har sat sig en fortælling i hovedet om, at de argumenter, der kommer fra os, er illegitime, fordi vi er egoistiske og kun har blik for egen andedam. At vi ikke kan forstå den store sammenhæng,« siger han.

»Det er fair nok, at man prioriterer en bestemt gruppe, men man kan godt flytte fokus, uden at man behøver at angribe en anden samfundsgruppe. Det er det, der er ærgerligt, for det skaber splid og konflikt.«

UNGE VERSUS GAMLE

Hvis der er en konflikt, burde Marcus Guldager være splittet.

Han er økonomistuderende på Københavns Universitet og aktiv i fagrådet, der kæmper for bedre vilkår for studerende. Og så sidder han i byrådet i Hørsholm Kommune for Socialdemokratiet.

Det er han dog ikke, splittet altså. For han køber ikke præmissen om, at Socialdemokratiets politik negligerer studerende.

Han minder om, at uddannelsesloftet er blevet afskaffet, de årlige topcentprocentbesparelser sløjft, og løftet af samfundsvidenskabelige og humanistiske fag videreført, siden Mette Frederiksen satte sig på statsministerposten i 2019.

Når Danske Studerendes Fællesråd kritiserer forslaget om at skære i dimittendsatsen, glemmer de også at nævne, at det er en del af et udspil, der poster 2,5 milliarder dugfriske kroner i uddannelsessystemet. Herunder et ukendt beløb til de videregående uddannelser.

»Jeg køber ikke billedet af, at regeringen tørrer regningen af på de unge. Vi har fået en diskussion, der lyder, som om det er de unge mod de gamle. Det er lidt mærkeligt.«

Men er det ikke noget, dit parti er med til at puste til?

Han tænker sig om i nogle sekunder: »Det er et stort spørgsmål. Hvis præmissen er, at man puster til en generationskonflikt, når man sænker en dagpengesats, hvor man skader færrest muligt for mest muligt arbejdsudbud, så er det svært at lave politik,« siger han.

Sandheden er, at det ikke er universiteternes tur, siger Marcus Guldager. Det er ikke dem, der er mest nødlidende.

Det er snarere de erhvervsuddannelser, hvor maskinerne er dårlige, og lokalerne er slidte. Her råber de studerende bare ikke helt så højt som på de lange videregående uddannelser.

»Nogle gange kan debatten blive en smule forvredet af, at studerende er en meget resursestærk gruppe, der

er gode til at tale deres sag. Derfor kan man godt have et billede af, at universiteterne har det hårdest, men det er ikke nødvendigvis tilfældet,« siger Marcus Guldager.

Han er ikke selv ukritisk tilhænger af dagpengeforlaget. Han ville foretrække, at man fastholdt den nuværende dimittendsats de første tre måneder af dagpengeperioden og derefter skar den til 11.500 i stedet for 9.500 kroner.

Når han ikke helt afviser forslaget, skyldes det noget, som han »nok bliver slagtet for at sige«:

»Jeg har talt med studerende, som har en opfattelse af, at man lige tager tre-seks måneder på dagpenge, når man er færdig med studiet, bare lige for at få slappet af og samle kræfter til at komme ud på arbejdsmarkedet. Det er noget, vi ser.«

Og det karambolere med klassisk socialdemokratisk tankegods om ret og pligt. Gør din pligt og kræv din ret – i den rækkefølge.

Det betyder ikke, at studerende og nyuddannede generelt er dovne. Marcus Guldager siger tværtimod, at han er en del af en særdeles flittig generation, der tager studiejob som aldrig før og brænder for at bruge deres uddannelse, så snart de har kandidatbeviset.

Han hører heller ikke sit parti sige andet. Udfordringen er at pege på et problem, uden at det lyder, som om det gælder alle.

»Det er altså klart for mig, at nogle har en opfattelse af, at dagpenge er noget, man kan være på som en form

for pause. Det er ikke alle, heller ikke flertallet, men nogle. Og det skal man kunne italesætte. Men det er en svær balance,« siger Marcus Guldager.

KUN BEGYNDELSEN

Det er dog et udsagn, som søstre Nathan på Søndre Campus har svært ved at genkende.

»Det er ikke, fordi nogen vælger at være arbejdsløs. Det føles lidt, som om regeringen opfatter det sådan. Det synes jeg er lidt misvisende. Jeg ved ikke, hvor de får det fra,« siger Emma Nathan, mens Amanda Nathan nikker under kasketten.

»Ja, det vil jeg også gerne vide,« siger hun. Måske skal de vænne sig til, at hverken de eller deres medstuderende vil komme i første række på Christiansborg i de kommende år.

Ifølge Lars Olsen er vi med udflytningsaftalen vidner til det første spadestik i en større omkalfatring af hele det danske uddannelsessystem. En politisk indsats, der skal rette op på de uligheder mellem storby og provins, lange og korte uddannelser, som har vokset sig dybe i classesamfundet 2.0.

»Mit gæt er, at der kommer meget mere. Det næste kan meget vel blive en større ændring i optaget, så man begrænser antallet af pladser på universiteterne og øger det på erhvervs- og professionsuddannelserne,« siger han:

»Jeg tror, der vil ske noget, hvor man skruer på de store hjul i uddannelsessystemet.«

MINISTER: STUDERENDE GLEMMER, AT UNGE OGSÅ BOR UDEN FOR KØBENHAVN

Q&A med uddannelses- og forskningsminister Jesper Petersen.

Regeringen tilgodeser ikke de studerende, siger Mike Gudbergsen fra Danske Studerendes Fællesråd. Har han ret?

»Nej, jeg mener ikke, at han har ret i sin kritik, og jeg mener også, at den faktisk savner begrundelse. Det var et kæmpe problem i hele sidste valgperiode, at der hvert år blev sparet på uddannelse i form af omprioriteringsbidraget, det fjernede den nye regering med det samme, ligesom uddannelsesloftet blev afskaffet. Nu foreslår vi at bruge to og en halv milliard kroner ekstra på uddannelse, som vil være de største nye investeringer i uddannelse i mange, mange år,« siger Jesper Petersen (S), der overtog posten som uddannelses- og forskningsminister i august.

»Det er et udtryk for lige præcis at prioritere uddannelse og unge – både deres muligheder som enkeltpersoner, men i sidste ende til gavn for hele samfundet.«

Men regeringen har lavet to udspil i træk, der tager noget fra dem, DSF repræsenterer, og giver til provinsen og til Arne-segmentet. Kan du forstå, at de studerende kan føle, at de er i politisk modvind?

»Nej, det kan jeg faktisk ikke. Der er ikke nogen grund til at lade, som om man ikke vil sidde strammere i det, hvis får en lavere dimittendsats. Men vores prioritering er, at vi ender med et bedre dagpengesystem i det hele taget, som også nutidens unge vil få gavn af, hvis de bliver ledige efter at have været i job. Og det skaber samtidig mulighed for at investere massivt i uddannelse.«

Jesper Petersen henviser til, at Socialdemokratiet ikke bare vil skære i dagpengesatsen for nyuddannede, men samtidig vil hæve satsen med 5.000 kroner i de første tre måneder for dem, der mister jobbet senere i karrieren. Samtidig har regeringen afsat 2,5 milliarder kroner til uddannelsesinvesteringer.

»Hvad angår udflytningen har Mike (Gudbergsen, red.) et perspektiv, der handler om universitetsstuderende i København. Der findes unge mennesker andre steder i landet, hvor vi synes, der skal være bedre uddannelsesmuligheder efter en årrække med centralisering. Alternativet er ikke bare, at tingene forbliver, som de er nu, men at flere uddannelser vil lukke, fordi ungdomsårgangene bliver mindre,« siger Jesper Petersen.

Er det rigtigt at sige, at regeringen prioriterer produktionsdanmark og erhvervsuddannelser højere end unge akademikere i storbyen?

»Vi prioriterer uddannelser af alle typer. Denne regering har fjernet omprioriteringsbidraget og tilført midler til uddannelser på flere områder, og nu lægger vi op til en meget kraftig investering hvert år i uddannelse.« Så når DSF kommer med den her kritik, hænger de sig for meget i det negative og glemmer det positive?

»Det er fair nok at være kritisk, når man går ned i dagpengesats, men jeg appellerer til, at man har blik for, at vi samlet set får et bedre dagpengesystem, der også vil komme dem, der er unge i dag til gode. Der findes unge, der har brug for

gode uddannelsesmuligheder andre steder end i København, for det her er en regering, der i modsætning til den tidligere, virkelig prioriterer uddannelse. Det burde man faktisk anerkende, synes jeg.«

»Jeg har respekt for, at Mike (Gudbergsen, red.) repræsenterer en bestemt gruppe og har udgangspunkt i København, men jeg er nødt til at have blik for unge og studerende af alle typer og i hele landet.«

Kunne man ikke bare ærligt sige til de studerende i storbyen: Ved I hvad, det er simpelthen ikke jeres tur, det er erhvervsuddannelserne, det er provinsen, der har brug politisk handling lige nu, så I må acceptere at afgive lidt til dem?

»Jo, men vi lægger heller ikke skjul på, at vi tager et aktivt politisk valg, at vi vil vende retningen og gå op imod den centralisering, der har været i en årrække, herunder at mere og mere uddannelse er blevet koncentreret i de største byer. Det lægger vi ikke skjul på.«

KLIMAFOR- KÆMPPEREN,

AF SALLY FRYDENLUND
FOTO JONAS PRYNER ANDERSEN

DER IKKE VIL I KRIG

Dekanen på SCIENCE, Katrine Krogh Andersen, har klima på hjernen, men vil ikke forvandle sit fakultet til et klimafakultet.

Det regner i Landbohøjskolens have. De spredte, septemberlunkne dråber falder tungt og lægger efterårskrokusserne på græsplænen ned.

Dekan Katrine Krogh Andersen tager imod på sit hjørnekontor. Hun er med på at blive fotograferet ude i haven efter interviewet, siger hun.

»Sådan lidt regn gør ikke mig noget,« siger hun.

Katrine Krogh Andersen har set det vejr, der er værre. Inden hun blev dekan på Det Natur- og Biovidenskabelige Fakultet, har hun blandt andet boret iskerner op af indlandsisen på Grønland og været forskningschef på DMI.

Klimakærligheden bor stadig i hende, og i rollen som dekan for 4.000 ansatte og 9.500 studerende vil hun blandt andet arbejde for, at fakultetets enorme sum af viden kommer til at spille en endnu større rolle i den samfundsomstilling, vi ikke kommer udenom.

Og så vil hun være en modig leder, der ikke fører sine medarbejdere som en krigsherre, men lytter til dem.

EN SLAGS NY

Katrine Krogh Andersen sætter sig ved ellipsebordet under et stort maleri i pastelfarver, der snor sig i mere og mindre abstrakte former. Hun har ikke selv valgt det, det hang der, da hun flyttede ind og har vist nok gjort det en rum tid.

Hun er ny dekan på Det Natur- og Biovidenskabelige Fakultet. Eller, det føler hun i hvert fald lidt selv.

For selv om hun i virkeligheden tiltrådte for næsten to år siden, den 1. januar 2020, er det først for nylig, at hun for alvor har fundet sig til rette i hjørnekontoret på den gamle landbohøjskole på Frederiksberg.

»I ugerne op til min tiltrædelsesreception i marts kom nyhederne om, at coronavirussen spredte sig og siden om den første smittede dansker. Jeg havde inviteret 2-300 mennesker, og på dagen vendte jeg lige skråen og havde fat i rektor og folk omkring mig. Vi blev enige om at holde fast i planerne, fordi der ikke var nogen regler endnu på det tidspunkt. En uge efter lukkede vi ned for fakultetet,« siger hun.

I et af sine første nyhedsbreve til fakultetets ansatte skrev Katrine Krogh Andersen, at hun ville være en modig dekan. At hun ville være leder på en anden måde.

Nu skulle modet og det løfte, hun gav sig selv og sine nye kolleger stå sin prøve.

IKKE EN KRIGER

Hvad mente du, da du skrev, at du ville være modig?

»Det, jeg mente og stadig mener er, at hvis man virkelig vil noget som leder – hvis man vil mere end blot at administrere – så er man nødt til at have mod til at vise tillid til sin organisation. Og til at samarbejde om et fælles mål,« siger Katrine Krogh Andersen.

Har du så rent faktisk været modig?

»Jeg har prøvet, men coronatiden har været en udfordring. De fleste dialoger er foregået på Zoom, og jeg har ikke mødt folk på gangene.«

»Jeg synes, at jeg er lykkedes meget godt med det i de fleste fora. Omstændighederne har været svære, men vi har haft konstruktive dialoger. Nu, hvor vi igen er fysisk tilbage på kontorerne, kan jeg rent faktisk komme ud på gangene, tale med folk og få en bedre forståelse for universitetet. På den måde føles det lidt som om, jeg kun har været her i to måneder.«

Det skorter ikke på stemmer, der efterlyser mere inddragelse på universitetet – også i Uniavisens spalter. Både studerende, VIP'er og TAP'er har givet udtryk for, at de ikke bliver hørt så meget, som de gerne vil.

I bestyrelsen sidder to forskere, der er valgt ind for listen Inddrag Forskerne!, der kæmper for mere indflydelse til forskerne rundt omkring på institutterne.

»Selv om jeg har været væk fra Københavns Universitet i 13 år, har jeg i min tid uden for universitetet samarbejdet med en lang række KU-folk, og jeg har fulgt universitetet tæt. Det har undret mig, hvorfor kommunikationen generelt og samspillet mellem ansatte og ledelse af og til har været så krigerisk. Det er noget af det, jeg vil bestrebe mig på at ændre,« siger Katrine Krogh Andersen og tilføjer:

»Jeg er ikke en kriger, og jeg er ikke en krigsherre. Jeg vil hellere fokusere på vores fælles forståelse af, hvem vi er som fakultet og universitet, hvad vi skal, og hvor vi skal hen. Det kræver, at man som leder en gang imellem går ind i et rum med uenighed, hvor nogle måske er oprevet, og siger 'jeg tænker sådan her – hvad tænker I?'«

HOLD FRI

Katrine Krogh Andersen virker ikke krigerisk. Hun griner ofte. Under nedlukningen prøvede hun at vise lidt af sig selv til sine ansatte.

»Jeg synes for eksempel, at det var svært i sidste weekend. Coronasituationen går den forkerte vej, og vi var på vej ind i vintertiden. Så gælder det om at se lys i mørket. Jeg gik ud i skoven for at opleve de fantastiske efterårsfarver, jeg lavede en onlineaftale med venner i udlandet, og jeg udfordrede mig selv til at tænke på de gode og hyggelige ting, som vinteren også inviterer til,« skriver hun i et nyhedsbrev til sine ansatte.

»Alle var bange i starten. Man lærer undervejs, at de følelser man selv har som menneske, ligner de følelser, andre mennesker også har. Det kan vi lige så godt italesætte,« siger hun.

Her på bagkant af nedlukningerne er det stadig en lille mærkesag for hende, at hendes medarbejdere husker at holde fri. Ligesom det har været en lille mærkesag i hendes eget liv.

»Selv har jeg øvet mig i mange år. Jeg har haft en forsker-tilværelse, jeg har tre børn, og min mand arbejder også meget, så jeg har i mange år haft artikler med på ferier og arbejdet om aftenen, når børnene sov. I dag er jeg blevet meget bedre til at sige, at nu holder jeg fri,« siger hun.

HVAD INDLANDSISEN GEMTE

Katrine Krogh Andersens videnskabelige hjerteblod er fysikken. Hun har en ph.d. fra Københavns Universitet og har været ansat som postdoc og lektor på Niels Bohr Institutet.

Hendes forskning har været grundforskning i, hvordan vores klimasystem fungerer og hvorfor. Hun deltog i iskerneboringer på Grønlands Indlandsis og analyserede iskernernes sammensætning og urenheder længe før, klima blev politisk.

»Jeg kommer ud af en naturvidenskabelig familie, og mine forældre er begge to uddannet ingeniører. Naturvidenskab var en naturlig del af min barndom, og det stringente og det logiske har altid talt til mig,« siger dekanen.

Men på et tidspunkt var forskningen og undervisningen ikke længere nok for Katrine Krogh Andersen.

BLÅ BOG

Katrine Krogh Andersen

Født i 1969.

Trådte til som **dekan for Det Natur- og Biovidenskabelige Fakultet**

den 1. januar 2020.

Har før det arbejdet som **forskningschef for DMI** og som **forskningsdekan i DTU**.

Har også været en del af den **danske delegation til FN's klimapanel** og **forhandlet under COP15**.

Har forsket i **iskerner og klimasystemer**.

»Det har undret mig, hvorfor kommunikationen generelt og samspillet mellem ansatte og ledelse af og til har været så krigerisk.«

— KATRINE KROGH ANDERSEN,
DEKAN PÅ SCIENCE

↑ Hun har været dekan i næsten to år, men det føles som to måneder, siger Katrine Krogh Andersen, fordi det første halvandet år foregik på Zoom.

»Jeg havde små børn på det tidspunkt, så jeg skulle ikke til udlandet igen, men jeg blev nysgerrig efter at se, hvad jeg kunne bruge min viden til. Hvad det, vi lærer og laver på universitetet kan bruges til.«

Hun blev en del af den danske delegation til FN's klimapanel og de internationale klimaforhandlinger frem mod COP15. Siden blev hun forskningschef på DMI og så forskningsdekan på DTU.

»Jeg er engageret og nysgerrig. Jeg vil ikke sige, jeg er utålmodig, men der må godt ske noget. Det er også en del af det,« siger hun.

ELFENBENSTÅRNET

»KU og SCIENCE er enormt stærke institutioner, uddannelses- og forskningsmæssigt. Vi uddanner virkelig mange mennesker, der går ud og laver alle mulige forskellige ting ude i landet og verden. Men hvorfor er det, at KU nogle gange bliver set som et elfenbenstårn og som værende sig selv nok,« spørger hun ud i kontoret.

Hun ved det ikke, men hun ved, at det ikke er det, der er meningen. Forskning sker ikke kun for forskningens skyld.

»Når jeg har søgt ind i det politiske liv tidligere i min karriere, har det også handlet om at bringe den viden, jeg har, i spil på en meningsfuld måde. Vi gør ikke alt det her for os selv,« siger Katrine Krogh Andersen og gestikulerer rundt om sig.

»Vi gør det også for at bidrage til udviklingen af samfundet og for at løse vores fælles problemer. På dét område kan vi på SCIENCE, og på KU i det hele taget, mere end det, vi gør i dag. Det er jeg overbevist om,« siger hun.

»Vi gør allerede meget, men vi kan gøre mere. Vi skal være endnu mere stolte af det, vi laver, og være mere tydelige om det, vi kan. Det vil gavne samfundet, ligesom det vil være godt for os alle sammen, hvis vi bliver mere tydelige og bevidste om den rolle, vi har i samfundet.«

IKKE ET KLIMAFAKULTET

Selv om Katrine Krogh Andersen for længst er har overladt iskerne til andre, er hun stadig klimamenneske. Coronakrisen har vist hende, at vi kan løse kriser, hvis vi skal, og hvis videnskaben giver et gedigent nap med.

»Udfordringen er anderledes, fordi klimaforandringerne sker over lang tid og på den måde er mere abstrakte, end coronakrisen var. Når vi ikke lige oplever voldsomme vejrbegebenheder med store skader til følge, virker klimakrisen mindre akut, i hvert fald politisk. Og den har ingen hurtige løsninger, ingen vacciner.«

»Det gør det sværere, for det handler ikke om krisehåndtering, men et langt, sejt træk og en reel samfundsomstilling,« siger hun.

Her spiller universitetet som institution og måske især SCIENCE en stor rolle.

»Den omstilling har vi meget bred og faglig viden om, men vi er også relevante på en anden måde. En samfundsomstilling handler ikke udelukkende om at udvikle ting og teknologier. Det handler om reel forandring. Og dét kræver meget bredere kompetencer. Hvis vi kan gå forrest og være det gode eksempel på tværfaglighed og samarbejde, vil det være fantastisk,« siger Katrine Krogh Andersen.

Regnen er stoppet, da fotografen melder klar til at fotografere dekanen i haven uden for hendes vinduer. De store træer har samlet dråberne og smider dem fra sig, når vinden støder.

Katrine Krogh Andersen når at sige, at hun godt ved, at ikke alt og alle på SCIENCE kan eller skal dedikere sig til klimakampen.

»Det er en balance. På den ene side er det noget, jeg har beskæftiget mig meget med, på den anden side er det bare en af de mange udfordringer, vi har. Jeg har ingen ambitioner om, at vi skal være et klimafakultet, men jeg har en ambition om, at vi bringer vores viden i spil og er med til at understøtte udviklingen i samfundet,« siger hun.

DET SKER

LÆS DEN KOMPLETTE KALENDER PÅ UNIAVISEN.DK

– og brug den til at slå på tromme for dit eget arrangement

18/10 + 22/10 Få dit tøjdyr artsbestemt i efterårsferien

TØJDYRS-TAKSONOMI – Hvilken art er din tøjdyrskanin, din plyshund eller bamsebjørn? Tag dit yndlingstøjdyr med på Zoologisk Museum i efterårsferien og få det artsbestemt af doktor Gjerløff og doktor Trolle. Dyret bliver udstyret med et officielt mærkat med det latinske navn på samme måde, som dyrene i de videnskabelige samlinger. Artsbestemmelsen er gratis, når du har betalt entré til Zoologisk Museum.

Tid: 18/10 og 22/10 kl. 11:00-15:00

Sted: Evolutionshallen i udstillingerne på Zoologisk Museum

Arr.: Statens Naturhistoriske Museum

25/10 DATA FEMINISM II – CONCEPTS, METHODOLOGIES, PRACTICES

SEMINAR – The second of two seminars focusing on a variety of papers addressing vital conceptual, methodological and practical hands on approaches to data feminism. Please register no later than 23/10 on https://koensforskning.soc.ku.dk/nyheder/data-feminism-il--concepts-methodologies-practices/registration_data_feminism_II/

Tid: 25/10 kl. 14:00-17:00

Sted: University of Copenhagen

Arr.: Coordination for Gender Research

28/10 CORMAC O'DEA, YALE UNIVERSITY

LECTURE – Cormac O'Dea is an Assistant Professor in Economics at Yale University. His research focuses on household saving, retirement, social insurance, and intergenerational links in outcomes.

Tid: 28/10 kl. 14:15-15:30

Sted: Online

Arr.: Center for Economic Behavior and Inequality, CEBI contact Thomas H. Jørgensen

28/10 DEN NYESTE FORSKNING I GEOVIDENSKAB OG NATURFORVALTNING

IGNsyn – Hør forskere og undervisere fra Institut for Geovidenskab og Naturforvaltning (IGN) fortælle om deres forskning og få mere at vide om KU's tilbud om efter-/videreuddannelse. Se programmet og tilmeld dig her: <https://ign.ku.dk/om/alumne/arrangementer/moed-den-nyeste-forskning-inden-for-dit-felt/>

Tid: 28/10 kl. 14:00-17:30

Sted: Rolighedsvej 23

Arr.: IGN

29/10 SPECIALERECEPTION FOR KANDIDATER, DER BLEV FÆRDIGE UNDER NEDLUKNINGEN

FEJRING – Instituttet vil gerne ønske dimittender, der har afleveret speciale i perioden 31/5 2020 – 20/12 2020. Instituttets specialevejledere er også meget velkomne. Tilmeldingsfrist er 15/10.

Tid: 29/10 kl. 16:00-18:00

Sted: Søndre Campus, Bygning 22, 2. sal (administrationsgangen på NorS)

Arr.: Institut for Nordiske Studier og Sprogvidenskab

1/11 HVAD KAN DOSTOJEVSKIJ SIGE OS I DAG?

TALK – Forfatter og teolog Sørine Gotfredsen i samtale med historiker og journalist Christoffer Emil Bruun. Arrangementet indgår i den fejring af Dostojevskijs 200 års fødselsdag, der finder sted på KU 30/10-11/11.

Tid: 1/11 kl. 16:15-18:00

Sted: Søndre Campus, Auditorium 22.0.11

Arr.: Det Humanistiske Fakultet, lektor Tine Roesen

2/11 TAKING LEADERSHIP IN INTERNATIONAL RELATIONS: A SMALL STATE PERSPECTIVE

INAUGURAL LECTURE – Anders Wivel has been appointed Full Professor of International Relations at the Department of Political Science, University of Copenhagen. You are cordially invited to a reception hosted

by the Department following the lecture. It is not necessary to sign up for the inaugural lecture on <https://polsci.ku.dk/kalender/inaugural-lecture-by-anders-wivel/sign-up/>, but it is highly appreciated.

Tid: 2/11 kl. 15:00-17:00

Sted: Centre for Health and Society, Department of Political Science, Øster Farimagsgade 5, room 4.2.26

Arr.: Department of Political Science

3/11 GEORG BRANDES' HOVEDSTRØMNINGER I DET 19. ÅRHUNDREDES LITTERATUR – 150 ÅR

SEMINAR – På selve 150-årsdagen for Brandes' indledningsforelæsning til sin berømte forelæsningsrække holdes et eftermiddagsseminar der, hvor det hele startede. Seminaret er i to dele, en historisk, der vil handle om forelæsningsrækken som begivenhed i 1871, og en aktuel, der vil handle om Brandes og hans aktualitet i dag.

Tid: 3/11 kl. 15:00-18:00

Sted: Festsalen, Frue Plads

Arr.: Lektor Jens Bjerring-Hansen, Institut for Nordiske Studier og Sprogvidenskab, og lektor Tue Andersen Nexø, Institut for Kunst- og Kulturvidenskab

4-6/10 AKADEMISK FRIHED, DIVERSITET OG LIGESTILLING

UBVA-SYMPOSIUM – Forskning skal skabe viden og erkendelse. Men på en ordentlig måde. Bl.a. bør der være kønsligestilling ved forskerrekutteringen. Men er de aktuelle tiltag rationelle? Og virker de? Det er også vigtigt, at forskere undgår ufølsom omtale af andres kønsidentitet, race mm. Men muligheden for at sige tingene rent ud er en vigtig del af den akademiske frihed. Er krænkelseskulturen på universiteterne gået for vidt? Se det fulde program på <https://www.ubva.dk/wp-content/uploads/2021/09/Program-UBVA-symposium-2021.pdf>

Tid: 4/11 kl. 9:00-16:30

Sted: Ingeniørforeningen, Kalvebod Brygge 31

Arr.: UBVA i samarbejde med CIIR

17/11 LANGUAGE POLICY AT UNIVERSITY OF COPENHAGEN

CIP SYMPOSIUM – In January 2021, the Board at the University of Copenhagen adopted a new language policy that has already been the subject of intense debate, not only among students and staff at the university, but also among members of the Danish Parliament. Please register no later than 10/11 on <https://cip.ku.dk/english/forms/cip-symposium-2021/>

Tid: 17/11 kl. 9:30-16:00

Sted: South Campus, auditorium 4A-0-69 (KUA3)

Arr.: Centre for Internationalisation and Parallel Language Use, CIP

17/11 FINANCIAL TRANSACTION TAXES

WORKSHOP – In recent years, some European countries have implemented a small tax on trades in stock markets, and more countries may follow suit. This workshop features ongoing research on the topic. Joint keynote speakers are Bruno Biais of HEC Paris and Jean-Charles Rochet of the University of Zurich.

Tid: 17/11 kl. 12:00-18/11 kl. 13:00

Sted: Room 26.2.21 and 35.03.12, University of Copenhagen, Øster Farimagsgade 5

Arr.: Department of Economics, Peter Norman Sørensen

18/11 BYTRÆSEMINAR 2021

SEMINAR – Som altid byder Bytræseminaret på en bred vifte af ny viden, erfaring og praksis. Tilmelding senest 12/11 på <https://science.nemtilmeld.dk/956/>. En standardbillet koster 2.500 kr.

Tid: 18/11 kl. 9:00-16:00

Sted: Lundbeckfondens Auditorium, Ole Maaløes Vej 5

Arr.: Skovskolen, Københavns Universitet og Dansk Træplejeforening

19/11 SPROGVIDENSKABELIG STUDENTERKONFERENCE 2021

KONFERENCE – Studerende fra danske og udenlandske universiteter på såvel bachelor- som kandidatniveau fremlægger deres akademiske arbejde. Yderligere oplysninger og tilmelding på <https://lingvistkredsen.ku.dk/studenterkonference/>

Tid: 19/11

Sted: 15A.1.11 (KUA1)

Arr.: Lingvistkredsen

FORENINGSLIVET, DET KAN DA IKKE FLYVE

**AF CECILIA ALEJANDRA RAMÓN LARROSA OG
ESBEN BJØRN SALMONSEN, STUDENTERRÅDET PÅ
KØBENHAVNS UNIVERSITET**

Københavns Universitet har faktisk et stærkt foreningsliv, og det er på mange måder lige så overraskende, som at humlebien kan flyve. Understøttelsen er for ringe, og her taler vi ikke om penge. Nej, vi taler om den manglende vejledning til nystartede foreninger. Eller at man er overladt til Facebooks avancerede algoritmer, hvis man vil i kontakt med sine medstuderende.

Men ligesom med humlebien er der heldigvis sket en fejl i udregningen. For den kan jo faktisk flyve. Foreningslivet *kan* flyve, fordi man har glemt at tage højde for det kæmpe engagement, der er blandt os studerende. Men corona har gjort, at humlebien langsomt mister flyvehøjde. Man har mistet meget af engagementet og erfaringerne fra alle de arrangementer, foreningerne afholdt før corona.

Foreningslivet står helt centralt for trivslen på Københavns Universitet, ikke bare fordi det er fedt i sig selv at være med, men fordi foreninger er med til at skabe faglige netværk, som gør det fedt at være studerende.

GUIDES, IKKE PENGE

Som en foreningsaktiv sagde til os i foråret »så har alle dem som deltager, bare bedre humør.« Hans oplevelse var, at man simpelthen var gladere, hvis man var engageret på sit studie. Om det er at skabe en bingoaften i fredagsbaren eller en debataften om kræftforskning, så er det de ting som skaber et godt studiemiljø. Derfor er det meget bekymrende, at understøttelsen kun består af penge, for penge alene kan ikke løse problemet.

Men heldigvis kan der gøres noget ved det, og universitetet kan gøre meget. Der er brug for et bedre overblik over, hvilke foreninger der findes, og hvordan man engagerer sig i dem, så nysgerrige studerende kan finde de foreninger, de

vil engagere sig i. Ildsjæle skal have mulighed for at finde hinanden på tværs af KU, og det kan et overblik være med til at sikre.

KU skal også være bedre til at give foreninger svar på de spørgsmål, de måtte have. Hvordan får de en foreningskonto, eller hvordan foregår frivillig ledelse?

Og vi har også brug for, at politikerne bakker op. De skal sikre flere betalelige studieboliger, for studerende engagerer sig mindre i foreningslivet, jo længere væk de bor fra studiet. Hvis det sidste tog kører klokken 23:57, er det svært at tage til fester. Og hvis man har halvanden time hjem, er det ikke skriveworkshoppene, der slutter klokken 21, man tager til. Hvis man vil skabe frivilligt engagement, skal boligudfordringerne løses.

SNÆRENDE BÅND

På Christiansborg skal man skabe plads til fleksibilitet i studielivet. Efter fremdriftsreformen bliver studerende presset igennem universitetet uden at tage højde for store og små udfordringer i livet.

Ligesom humlebien bruger lang tid på at lave honning, har vi studerende brug for tid, fordybelse og mulighed for at engagere os i netop det, som interesser os. Der er brug for, at de snærende bånd løsnes.

Vi håber, at I vil være med til at give foreningerne flyvehøjde igen efter corona. For vi kan kun gøre det sammen. Konsekvenserne er store, hvis vi ikke gør noget. For hvis humlebien falder ned, gør det ondt på trivslen. Uden foreningerne ville trivselskrisen være meget større, end den allerede er på KU.

Heldigvis er der masser, der har energi til at engagere sig – vi mangler bare rammerne til, at det bliver nemt!

REGERINGENS REGIONALISERINGSPLAN GIVER KU EN STOR OPGAVE MED AT GENTÆNKE UDDANNELSER

**AF HENRIK C. WEGENER, BENTE MERETE
STALLKNECHT OG DAVID DREYER LASSEN, REKTOR
OG PROREKTORER VED KØBENHAVNS UNIVERSITET**

Vi har – sammen med studerende og fagmiljøer – advaret imod regeringens regionaliseringsplan fra forreste række i tv-studier. Den er et brud på tanken bag det moderne univerCITY, hvor viden vokser efter et nærhedsprincip – mellem forskere, studerende og fagligheder, der beriger hinanden.

Ikke desto mindre er det en politisk realitet. Et stort flertal i Folketinget står bag. Vi må få det bedst mulige ud af en bunden opgave: Flyt ud eller skær studiepladser.

Enkelte steder kan det give faglig mening at udflytte, for eksempel til Køge hvor et medicinstudie kan være tæt på det nye supersygehus – og hvor KU allerede er etableret. De fleste steder hænger det ikke sammen at flytte ud, hverken fagligt eller økonomisk.

Det efterlader os med ét greb: Reduktion af studiepladser. Ifølge den politiske aftale skal universiteterne »tage hensyn til offentlige arbejdsgiveres og erhvervslivets behov, uddannelser med særlig høj efterspørgsel og beskæftigelse.« Men også, »at der fortsat er et bredt udbud af uddannelser i Danmark, herunder små fag og sprog.«

KØREPLANEN

På den baggrund får fakulteterne senest den 14. oktober en ramme for reduktion af studiepladser, som fastsættes efter uddannelsernes ledighed og efterspørgsel samt helhedsblik på, hvordan KU's uddannelser også skal varetage brede samfundsbehov. Da ledighed er et hovedkriterium, skal fakulteter med uddannelser med høj dimittendledighed reducere mere end det politiske krav om ti procent på hele KU. Andre fakulteter skal reducere med mindre end ti procent. Ledigheden blandt dimittender fra nogle af uddannelserne på Humaniora, Science og Teologi er eksempelvis markant højere end på jura- og medicinstudiet.

Men fakulteterne kan også vælge at lade andre kriterier indgå, som afspejler de brede hensyn i den politiske aftale, herunder studiemiljø, små fag og sprog, forskningsmiljø, økonomisk bæredygtighed og uddannelsesniveau.

Et udkast til kriterier har været i bred høring på KU og bestyrelsen har den 5. oktober godkendt kriterierne og processen frem mod en beslutning. Høringssvarene vidner om forståelse, uanset at sådanne kriterier altid vil være ufuldstændige målepunkter.

Vi skal fastholde det lange blik i det uddannelsesstrategiske arbejde. Verden er i hastig forandring og universi-

tetet skal være på forkant. Samtidig er rendyrket uddannelseskvalitet – i egen ret – altid en klog investering, fordi solid akademisk tænkning er en metode, der kan omskole kandidater til alskens jobfunktioner.

Men det virker også oplagt med en målsætning om, at de studerende på KU kan anvende deres uddannelse til et job, de er uddannet til. Det skylder vi ikke bare samfundet, men særligt de studerende. Vi har tillid til, at fakulteter, hvor ledighed er et særligt problem, nu vil tage fat på den store opgave. Der bliver brug for dialog og analyser for at nå frem til velfunderede beslutninger, der kan skabe mere bæredygtige uddannelser til gavn for de studerende og for samfundet.

Efter fakulteternes indmeldinger skal bestyrelsen drøfte og vedtage KU's samlede plan i december. Reduktionen af studiepladser indføres frem mod 2030. Det kan virke som lang tid. Men ministeriet forventer en lineær udvikling. Det bliver ikke let. Men vi kan også bruge en prekær situation til at gentænke KU's uddannelser, så de studerende ikke skal bekymre sig om deres uddannelse er adgangsbillet til et passende arbejde.

Mandag 25. oktober kl. 13 sidder rektor og prorektor for uddannelse klar på KUNet til at svare på spørgsmål fra studerende og ansatte om udflytning og reduktion af studiepladser. Du kan allerede nu stille dit spørgsmål på kUNET.ku.dk/nyhedsrum/nyheder/Sider/Chat-om-regionalisering.aspx

FLYVENDE STUDIESTART

Alcon

Studiestartpris 297,- pr. mdr.
normalpris 396,- pr. mdr.

25% STUDIESTART RABAT PÅ ALLE KONTAKTLINSER*

1-DAGS KONTAKTLINSE
STUDIESTARTPRIS FRA 112,- PR. MDR.
normalpris fra 149,- pr. mdr.

**Gå ind på studiestart.thiele.dk og bestil tid
til kontaktlinsesynsprøve og læs om de yderlige fordele
du opnår som studerende og kontaktlinsekunde.**

*Tilbuddet gælder ét 12 måneders kontaktlinseabonnement - oprettet senest 1/11-2021 - for studerende med studiekort der ikke har haft et kontaktlinseabonnement hos Thiele indenfor de sidste 3 måneder.

K O N G E L I G H O F L E V E R A N D Ø R

THIELE

